

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

10 / 12 24 - e / 2016

Érkezett:

2016 JÚN 28.

Példány:

1

Kezelőiroda: \

Melléklet:

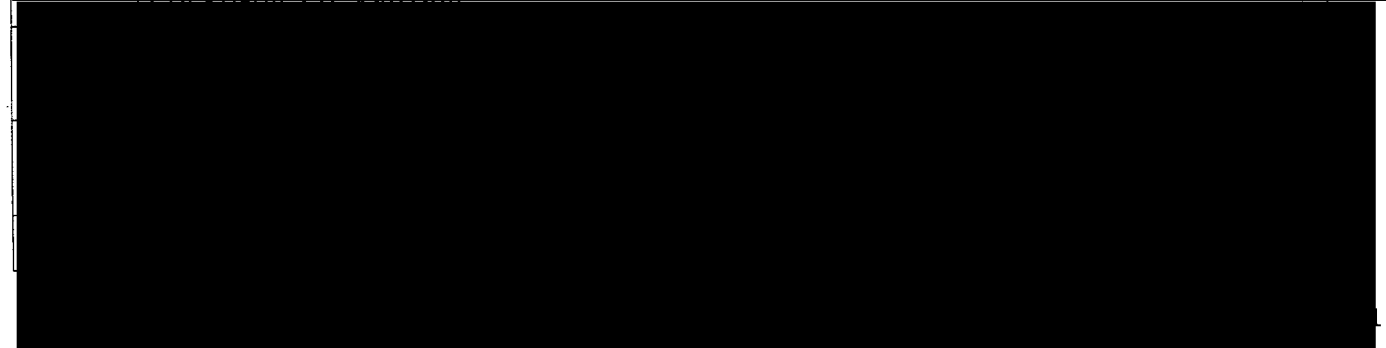
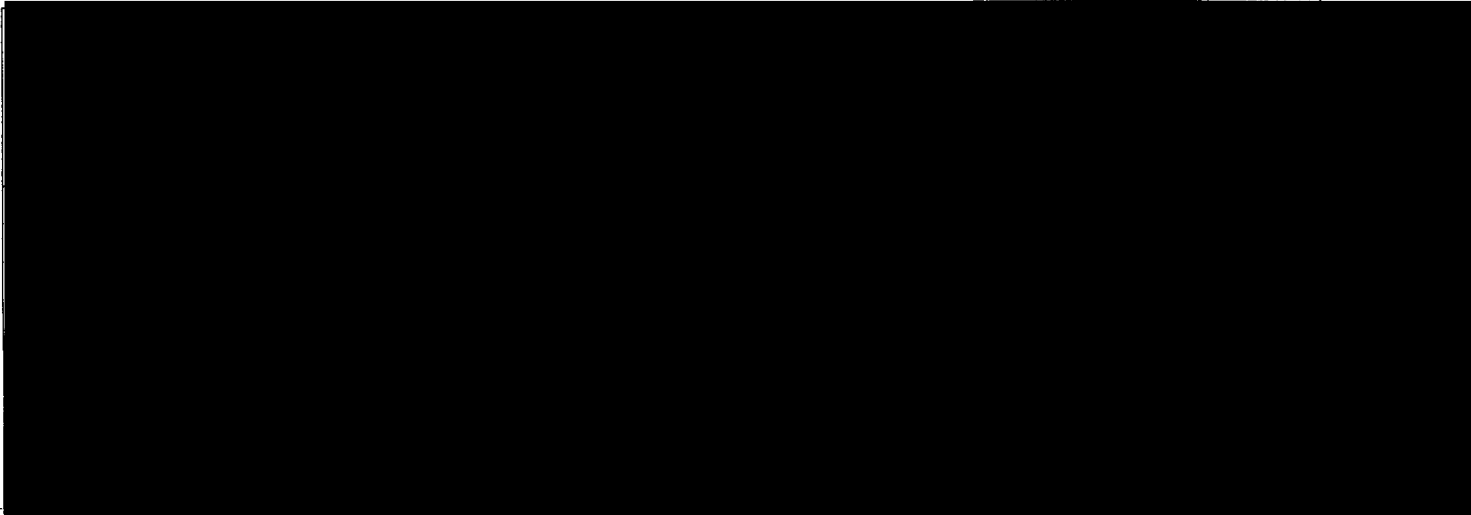
2

dt:

4/11

Tisztelt Alkotmánybíróság!1015 Budapest, Donáti u. 35-45.
1535 Budapest, Pf. 773.

Alulírott Indítványozók:

– kívül jegyzett és 1-14. szám alatt csatolt meghatalmazásokkal igazolt jogi képviselőnk,

...) útján – a tőkepiac stabilitásának erősítése érdekében tett egyes kárrendezési intézkedésekről szóló 2015. évi CCXIV. törvény egyes rendelkezéseinek alaptörvény-ellenességének vizsgálata iránt Magyarország Alaptörvénye (továbbiakban: Alaptörvény) 24. cikk (2) bekezdés c) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. Törvény (továbbiakban: Abtv) 26. § (2) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a tőkepiac stabilitásának erősítése érdekében tett egyes kárrendezési intézkedésekről szóló 2015. évi CCXIV. törvény jelen indítvánnyal érintett egyes alábbi rendelkezéseinek alaptörvény-ellenességét és azokat semmisítse meg, ekként

No	alaptörvény-ellenességgel érintett törvényi hely az 2015. évi CCXIV. törvényben:	alaptörvény-ellenességgel érintett törvényi hely a Magyarország Alaptörvényében (2011. április 25.):	Az egyes indítványok által érintett beadványtevők:
1./	Az 1.§ (1) bekezdése	sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, melynek kapcsán a kifogásolt rendelkezés (bekezdés) megsemmisítését, továbbá mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség hivatalból történő vizsgálatát és megállapítását is indítványozzuk.	É02 / É03 / É04 É05 / É06 / É07
2./	A 2.§ (1) bekezdés „és a kárrendezési kérelem benyújtásának napján egyaránt” szövegrésze	sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvény-ellenességének megállapítását és a	É01 / É02 / É03

		kifogásolt szövegrész megsemmisítését indítványozzuk.	
3./	A 3.§ (3) bekezdés a.) és b) pontja	sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvényellenességének megállapítását és a kifogásolt rendelkezés (bekezdés) megsemmisítését indítványozzuk.	É04 / É08 / É09 É10
4./	A 10.§ (4) bekezdés utolsó mondata, „Ezen kibocsátott értékpapír-sorozatból későbbi időpontban újabb értékpapírok nem bocsáthatóak ki.” szövegrésze	sérti az Alaptörvény B cikk 1. bekezdését, és sérti az Alaptörvény XV. cikk 1. és 2. bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvényellenességének megállapítását és a kifogásolt szövegrész megsemmisítését indítványozzuk.	É01 / É02 / É03 É04 / É05 / É06 É07 / É08 / É09 É10 / É15
5./	A 13.§ (2) bekezdése	sérti az Alaptörvény B cikk 1. bekezdését, és sérti az Alaptörvény XV. cikk 1. és 2. bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvényellenességének megállapítását és a kifogásolt bekezdés megsemmisítését indítványozzuk.	É02 / É03 / É04 É05 / É06 / É07 É09
6./	A 13.§ (3) bekezdés „értékpapír-számlán nyilvántartott” szövegrésze	sérti az Alaptörvény B cikk 1. bekezdését, és sérti az Alaptörvény XV. cikk 1. és 2. bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvényellenességének megállapítását és a kifogásolt bekezdés megsemmisítését indítványozzuk.	É02 / É03 / É04 É05 / É06 / É07
7./	A 15.§ (4) bekezdése	sérti az Alaptörvény B) cikk (1), XIII. cikk (1) és (2), XV. cikk (1) és (2) és XXVIII. cikk (1) bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvényellenességének megállapítását és a kifogásolt rendelkezés (bekezdés) megsemmisítését indítványozzuk.	É04 / É11 / É12 É13 / É14 / É15 É16 / É17

8./	A 15.§ (5) bekezdése	sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvény-ellenességének megállapítását és a kifogásolt rendelkezés (bekezdés) megsemmisítését indítványozzuk.	É04 / É11 / É12 É13 / É14 / É15 É16 / É17
9./	A 16.§ (3) bekezdés „de jogosultanként harmincmillió szövegrésze legfeljebb forintot”	sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvény-ellenességének megállapítását és a kifogásolt szövegrész megsemmisítését indítványozzuk.	É04 / É11 / É12 É14 / É15
10./	A 16.§ (4) bekezdése	sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvény-ellenességének megállapítását és a kifogásolt szövegrész megsemmisítését indítványozzuk.	É04 / É11 / É12 É13 / É14 / É15 É16 / É17
11./	A 21.§ (1) bekezdése	sérti az Alaptörvény B) cikk (1), XIII. cikk (1) és (2), és XXVIII. Cikk (1) bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvény-ellenességének megállapítását és a kifogásolt rendelkezés (bekezdés) megsemmisítését indítványozzuk.	É04 / É08 / É09 É10 / É11 / É12 É13 / É14 / É15 É16 / É17
12./	A 27.§-a	sérti az Alaptörvény B) cikk (1), XIII. cikk (1) és (2) és XXVIII. Cikk (1) bekezdéseit, melynek kapcsán az alaptörvény-ellenességének megállapítását és a kifogásolt rendelkezés (paragrafus) megsemmisítését indítványozzuk.	É04 / É08 / É09 É10 / É11 / É12 É13 / É14 / É15 É16 / É17

szerződésbe ütközés kimondása ne maradjon el annak okán, hogy az indítványozók esetleg tévesen vagy nem teljes körben jelölték meg az általuk irányadónak gondolt alaptörvényi rendelkezést.

A károsultak személycsoportja és köztük az indítványozók számára nem vállalható egy olyan helyzet kialakulása, annak felelőssége, melyben akár az érintettség megfelelő igazolása, vagy megfelelő érintett megjelölése hiányában, vagy egyéb formai okok miatt marad el egy több tízezer magánszemélyt, szervezetet, stb. érintő, több-százmilliárd forintos kárt elszenvedett társadalmi réteg súlyos jogsérelmét, a tőkepiaccal szembeni közbizalmat is érintő indítvány érdemi vizsgálata.

Indítványozók álláspontja szerint a 2015. évi CCXIV. törvény hibáinak számossága a nemzetközi szerződésekben vállalt kötelezettségeket is sérti, így különösen az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. és 13. Cikkeiben és első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglaltakat, amely felveti az Egyezmény 41. Cikk alkalmazásának szükségét, ha a törvény támadott rendelkezései hatályban maradnak!

É01: [REDACTED] kapcsolatos érintettség

Előadom, hogy [REDACTED] által kibocsátott QFH171109A10 megnevezésű kötvényt vásárolt, melyre figyelemmel a 2015. évi XXXIX. törvény ([REDACTED] szerint kárrendezési igénybejelentését megtette.

A [REDACTED] és a Befektetővédelmi Alap (BEVA) 2015. július hó 6. napján kelt, QA-27549 iktatószámú levelében teljes követelésként 2.002.097 Ft-ot ismert el. A levelet 18. szám alatt csatolom.

A [REDACTED] címzett levelében szerepel, hogy „a Beva által kifizetendő kártalanítást meghaladó követelésre vonatkozóan Ön jogosult a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja (QA) általi kárrendezésre a Quaestor törvény alapján.”

A levél szerint a „Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja (QA) általi kárrendezés összege” 478.210 Ft.

Ez alapján megállapítható az is, hogy a 2015. évi CCXIV. törvény hatálya kiterjed e kötvényekkel kapcsolatos követelésre.

[REDACTED] 2015. október hó 2. napján engedményezéssel megszerezte a [REDACTED] megillető 478.210 Ft tőkeösszegű követelést, mely jogutódlást QKKA részére a 2015. október hó 15. napján kelt, Alap által 2015. október hó 16. napján átvett levél és ahhoz mellékletként csatolt jogutódlási nyilatkozat megküldésével bejelentette. Levelet és a jogutódlási nyilatkozatot 19. számú mellékletként csatolom.

[REDACTED] kérelmére d [REDACTED] közjegyző 12014/Ü/31068/2015/2 számon 2015. november hó 3. napján kibocsátotta a fenti követelés érvényesítésére szolgáló fizetési meghagyást, melyet a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja 2015. november hó 23. napján ellentmondással támadott meg, így az eljárás perré alakult. A 20. számú mellékletként csatolt kereseti kérelem alapján a Fővárosi Törvényszék 7.G.41.285/2016. szám alatt kezdte meg a per tárgyalását és 2016. június hó 22. napjára tárgyalást tűzött ki, majd a pert megszüntette.

tanácsnak megfelelően ekkor befektetési céllal 1.000.000.-Ft összegű készpénzt adtak át [REDACTED] kezébe. A pénzáradást követő néhány nap elteltével került átadásra a Cegléden keltezett kölcsönszerződés és a pénztárbizonylat, melyben adósként a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] kölcsönfelvevő szerepelt. Az iratot 27-28. számú mellékletként csatolom.

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 2015. október hó 15. napján a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] formanyomtatványon bejelentette a kártalanítás iránti igényét a BEVA részére, melyre felszólítás ellenére nem érkezett válasz, így [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 11043/Ü/30400/2016/2 számon 2016. március hó 30. napján kibocsátotta a fenti követelés érvényesítésére szolgáló fizetési meghagyást.

A 2016. május hó 9. napján kézbesített ellentmondás okán az eljárás perré alakult, melyben 2016. május hó 24. napján a 29. szám alatt csatolt keresetet nyújtotta be a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

Fentiek alapján megállapítható, hogy [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] befektetési szolgáltatónál befektetésre adott át 1.000.000,-Ft pénzüsszeget, mellyel sem a befektetési szolgáltató, sem a befektetési szolgáltató által befektetés fogadására megjelölt kapcsolt vállalkozása, a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] nem tud elszámolni. A követelés kapcsán hitelezői igénybejelentésre is sor került, és e követelést a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] engedményezéssel megszerezte, a jogtódjaként azt saját nevében érvényesíti.

A 2015. évi CCXIV. törvény 1.§ (1) bekezdése, 2.§ (1) bekezdése tekintetében is megállapítható tehát a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] személyes érintettsége a diszkrimináció-tilalom megsértése miatt. Ezen jog sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával a kárrendezés hiánya miatt a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É01-É02-É03. Összegezve: Mindezek alapján véleményem szerint a 2015. évi CCXIV. törvény 1.§ (1) bekezdése, 2.§ (1) bekezdése, 21.§ (1) bekezdése és 27.§-a tekintetében is megállapítható a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] személyes érintettsége egyrészt a diszkrimináció-tilalom megsértése, valamint a jogállamiság és a jogbiztonság – jogállamiság részét képező – alkotmányos elvének sérelme miatt. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] engedményezéssel megszerzett követelések kapcsán a kárrendezés hiánya miatt, továbbá [REDACTED] [REDACTED] engedményezéssel megszerzett követelés kapcsán 2015. évi XXXIX. Törvény alapján megállapított kártalanítás megszüntetésével, az erről szóló levél – **elismert követelés** - joghatásának megszüntetésével, a 2015. évi XXXIX. törvény egészének hatályon kívül helyezésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. A Magyar Közlönyben megjelent törvény és a csatolt okirati bizonyítékok összevetéséből a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] személyes érintettsége fentiek szerint megállapítható, a törvény hatályosulásával annak sérelmezett rendelkezései hátrányos következménye az indítványozóra bírói vagy egyéb jogalkalmazói intézkedés nélkül bekövetkeztek, a rendes bírósági jogorvoslat lehetősége nem biztosított, a joghátrány jelenleg is fennáll.

É06: [REDACTED] érintettsége

A [REDACTED] befektetési szolgáltató ügyfele volt, aki a befektetési szolgáltató teljeskörű garanciája mellett kijaánlott, [REDACTED] E [REDACTED] nevére szóló befektetési kölcsönszerződésre a befektetési szolgáltató bankszámlaszámára utalta át a befektetésre szánt összeget. A BEVA igénybejelentést, a kölcsönszerződést és az átutalási megbízást *31-33. szám alatt* csatolom.

A [REDACTED] befektetési szolgáltató, sem a befektetési szolgáltató által befektetés fogadására megjelölt kapcsolt vállalkozása, a [REDACTED] követelése van a befektetési szolgáltatóval és kapcsolt vállalkozásával szemben.

A 2015. évi CCXIV. törvény 1.§ (1) és 13.§ (3) bekezdése tekintetében megállapítható tehát [REDACTED] személyes érintettsége a diszkrimináció-tilalom, a jogállam és a tulajdonhoz való jog sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt melléletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult. Ezen jog sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával a kárrendezés hiánya miatt a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É07: [REDACTED] érintettsége

A [REDACTED] befektetési szolgáltató ügyfele volt, aki D150916 számú diszkont kincstárjegy vételére *34. szám alatt* csatolt adásvételi szerződést kötötte, melynek teljesülését a *35 szám alatt* csatolt letéti igazolás tanúsítja.

A [REDACTED] befektetési szolgáltatónak befektetésre átadott pénzüsszeggel a befektetési szolgáltató *36. szám alatt* csatolt levél szerint nem tud elszámolni.

A 2015. évi CCXIV. törvény 1.§ (1) és 13.§ (3) bekezdése tekintetében megállapítható tehát [REDACTED] személyes érintettsége a diszkrimináció-tilalom, a jogállam és a tulajdonhoz való jog sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt melléletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult. Ezen jog sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával a kárrendezés hiánya miatt a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É08: [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED],
[REDACTED] 1, [REDACTED] 1, [REDACTED] 1,
[REDACTED] 3 [REDACTED] 1, [REDACTED] 7 [REDACTED] 1,
kárrendezésre lenne jogosult. Figyelemmel arra, hogy [REDACTED] § [REDACTED] [REDACTED]

munkavállalója volt, a 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3) bekezdés b) pontja alapján kizárásra kerül a kárrendezésből. A BEVA kártalanításra vonatkozó levelét és a Kárrendezési Alap elutasító 37-38. szám alatt csatolom levelét.

A 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3), 10.§ (4), a 21.§ (1) bekezdése és a 27.§ tekintetében megállapítható [REDACTED] személyes érintettsége, a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É09: [REDACTED] érintettsége

[REDACTED] kárrendezésre lenne jogosult. Figyelemmel arra, hogy [REDACTED] hiteltanácsadó munkakörben dolgozott a [REDACTED] -nél, a 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3) bekezdés b) pontja alapján kizárásra kerül a kárrendezésből.

A 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3), 10.§ (4), a 21.§ (1) bekezdése és a 27.§ tekintetében megállapítható [REDACTED] jogállamiság sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É10: [REDACTED] érintettsége

[REDACTED] megnevezésű kötvény vétele kapcsán 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezésre lenne jogosult. A QKKA 2015. augusztus hó 24. napján kelt kárrendezésre vonatkozó kötelezettségvállaló levelét 39. szám alatt csatolom. Figyelemmel arra, hogy [REDACTED] (Ptk. szerinti hozzátartozó) a [REDACTED] munkavállalója volt, a 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3) bekezdés b) pontja alapján kizárásra kerül a kárrendezésből.

A 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3), 10.§ (4), a 21.§ (1) bekezdése és a 27.§ tekintetében megállapítható [REDACTED] személyes érintettsége, a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével

már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É11: [REDACTED] érintettsége:

[REDACTED] y vétele kapcsán 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezésre jogosult, melyről a Kárrendezési Alap 40. szám alatt csatolt levélben tájékoztatta. A kötvények kapcsán általa megfizetett vételár 72.998.834,-Ft, míg a követelésért a Kárrendezési Alap által megfizetni vállalt ellenérték a BEVA 6.004.200,-Ft összegű kártalanításán felül 5.190.170,-Ft. Balogh Imre a 2015. évi XXXIX. törvény szerint is jogosult volt a kárrendezésre, melyről a QKKA 41. szám alatt csatolt levélben értesítette. A QKKA által a BEVA kártalanításon felül kötelezően kifizetni vállalt kárrendezési összeg 23.995.800,- Ft volt.

A 2015. évi CCXIV. törvény 15.§ (4), 15.§ (5), 16.§ (3), 16.§ (4), továbbá a 21.§ (1) bekezdései és a 27.§ tekintetében megállapítható tehát [REDACTED] személyes érintettsége a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság, illetve a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelme és a tulajdonjog korlátozása miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É12: [REDACTED] érintettsége:

[REDACTED] befektetési szolgáltató ügyfele volt, aki a QFD151125 és QFH180406A11 megnevezésű kötvények vétele kapcsán 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezésre jogosult, melyről a Kárrendezési Alap 42 szám alatt csatolt levélben tájékoztatta. A kötvények kapcsán általa megfizetett vételár 278.059.902,-Ft, míg a követelésért a Kárrendezési Alap által megfizetni vállalt ellenérték a BEVA 6.004.200,-Ft összegű kártalanításán felül 0,-Ft. [REDACTED] 2015. évi XXXIX. törvény szerint is jogosult volt a kárrendezésre, melyről a QKKA 43. szám alatt csatolt levélben értesítette. A QKKA által a BEVA kártalanításon felül kötelezően kifizetni vállalt kárrendezési összeg 23.995.800,- Ft volt.

A 2015. évi CCXIV. törvény 15.§ (4), 15.§ (5), 16.§ (3), 16.§ (4), továbbá a 21.§ (1) bekezdései és a 27.§ tekintetében megállapítható tehát [REDACTED] személyes érintettsége a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság, illetve a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelme és a tulajdonjog korlátozása miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É13: [REDACTED] érintettsége:

[REDACTED] vétele kapcsán 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezésre jogosult, melyről a Kárrendezési Alap 44. szám alatt csatolt levélben tájékoztatta. A kötvények kapcsán általa megfizetett vételár 21.584.523,-Ft, míg a követelésért a Kárrendezési Alap által megfizetni vállalt ellenérték a BEVA 6.004.200,-Ft összegű kártalanításán felül 12.122.318,-Ft.

■■■■ a 2015. évi XXXIX. törvény szerint is jogosult volt a kárrendezésre, melyről a QKKA 45. szám alatt csatolt levélben értesítette. A QKKA által a BEVA kártalanításon felül kötelezően kifizetni vállalt kárrendezési összeg 15.519.776,- Ft volt.

A 2015. évi CCXIV. törvény 15.§ (4), 15.§ (5), 16.§ (3), 16.§ (4), továbbá a 21.§ (1) bekezdései és a 27.§ tekintetében megállapítható tehát ■■■■ személyes érintettsége a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság, illetve a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelme és a tulajdonjog korlátozása miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É14: ■■■■ érintettsége:

■■■■ befektetési szolgáltató ügyfele volt, aki a QFH190220A12, QFH180406A11 és QFD150520 megnevezésű kötvény vétele kapcsán 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezésre jogosult, melyről a Kárrendezési Alap 46. szám alatt csatolt levélben tájékoztatta. A kötvények kapcsán általa megfizetett vételár 39.025.269,-Ft, míg a követelésért a Kárrendezési Alap által megfizetni vállalt ellenérték a BEVA 6.004.200,-Ft összegű kártalanításán felül 0,-Ft. ■■■■ a 2015. évi XXXIX. törvény szerint is jogosult volt a kárrendezésre, melyről a QKKA a 47. szám alatt csatolt levélben értesítette. A QKKA által a BEVA kártalanításon felül kötelezően kifizetni vállalt kárrendezési összeg 23.995.800,-Ft volt. ■■■■ az ezzel kapcsolatos kifogásait 48. szám alatt csatolt levélben az Alappal közölte.

A 2015. évi CCXIV. törvény 15.§ (4), 15.§ (5), 16.§ (3), 16.§ (4), továbbá a 21.§ (1) bekezdései és a 27.§ tekintetében megállapítható tehát ■■■■ személyes érintettsége a tulajdonjog korlátozása, a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság, illetve a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É15. ■■■■ érintettsége

■■■■ i szolgáltató ügyfele volt, aki a ■■■■ által kibocsátott kötvények vétele kapcsán 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezésre jogosult. ■■■■ kérelmét 49. szám alatt csatolt melléklet szerint visszavonta.

A 2015. évi CCXIV. törvény 10.§ (4), 15.§ (4), 15.§ (5), 16.§ (3), 16.§ (4), 21.§ (1) bekezdései és a 27.§ tekintetében megállapítható tehát ■■■■ személyes érintettsége a tulajdonjog korlátozása, a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság, illetve a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É16. ██████████ érintettsége

██████████ által kibocsátott kötvények vétele kapcsán 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezésre jogosult. A Kárrendezési Alap 50. szám alatt csatolt levélben ██████████ arról tájékoztatta, hogy a kárrendezési kérelme nem felel meg a kárrendezés feltételeinek, mert abban olyan jogfenntartó nyilatkozatot tett, miszerint a harmincmillió forint feletti követelésének a Kárrendezési Alapra történő átszállásához nem járul hozzá, a követelésének ezt a részét önállóan kívánja érvényesíteni. ██████████ erre tekintettel jogfenntartó nyilatkozatát 51. szám alatt csatolt levéllel visszavonta. ██████████ 2015. évi XXXIX. törvény tárgyi hatálya miatt a ██████████ által kibocsátott kötvények vétele okán szintén jogosult volt kárrendezésre.

A 2015. évi CCXIV. törvény 15.§ (4), 16.§ (4) 21.§ (1) bekezdései és a 27.§ tekintetében megállapítható tehát ██████████ személyes érintettsége a tulajdonjog korlátozása, a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság, illetve a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

É017. ██████████ érintettsége

██████████ által kibocsátott kötvények vétele kapcsán 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezésre jogosult. A Kárrendezési Alap 52. szám alatt csatolt levélben ██████████ arról tájékoztatta, hogy a kárrendezési kérelme nem felel meg a kárrendezés feltételeinek, mert abban olyan jogfenntartó nyilatkozatot tett, miszerint a harmincmillió forint feletti követelésének a Kárrendezési Alapra történő átszállásához nem járul hozzá, a követelésének ezt a részét önállóan kívánja érvényesíteni. ██████████ erre tekintettel jogfenntartó nyilatkozatát 53. szám alatt csatolt levéllel visszavonta. ██████████ a 2015. évi XXXIX. törvény tárgyi hatálya miatt a ██████████ által kibocsátott kötvények vétele okán szintén jogosult volt kárrendezésre.

A 2015. évi CCXIV. törvény 15.§ (4), 16.§ (4) 21.§ (1) bekezdései és a 27.§ tekintetében megállapítható tehát ██████████ személyes érintettsége a tulajdonjog korlátozása, a diszkrimináció-tilalom megsértése és a jogállamiság, illetve a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelme miatt. Az indítványozó a személyes érintettség kapcsán a 2015. december hó 22. napján megjelent Magyar Közlöny 2015. évi 201. számára és a csatolt mellékletekre hivatkozik, melyeket kér a személyes érintettség kapcsán figyelembe venni. Ezen jogok sérelme közvetlenül, a jogszabály hatályosulásával, a 2015. évi CCXIV. törvény hatályba lépésével már bekövetkezett, ezért az Indítványozó Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti érintettsége megvalósult.

II.

Indoklás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezések miatt ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel

1. A 2015. évi CCXIV. törvény 1.§

Idézet az Alkotmánybíróság 2015. november 17-i közleményéből:

„Az Alkotmánybíróság 2015. november 17-én hozott határozatában megállapította, hogy a Quaestor károsultak kárrendezéséről szóló törvény diszkriminatív módon, túlságosan szűken határozta meg a kárrendezésre jogosultak körét, Az Alkotmánybíróság minderre tekintettel a törvény egyes rendelkezéseit megsemmisítette.

..... A magánszemélyek által kezdeményezett vizsgálat során megállapította, hogy a törvény diszkriminatív módon határozta meg a kárrendezésre jogosultak körét: a jogalkotó egyetlen konkrét cégcsoport ügyfeleinek a veszteségét térítené meg, és közülük is csak azoknak juttatna, akik Quaestor-kötvényt vásároltak. A kártalanítás indoka a fiktív „saját kötvények” forgalmazása és a károsultak nagy száma lenne, azonban e szempontok nem csak az említett károsultakra érvényesek. A Quaestor károsultak kárrendezése tehát nem lenne alaptörvény-ellenes, azonban ha a jogalkotó ezt lehetővé teszi, akkor azonos módon kell kezelnie minden, összehasonlítható helyzetben lévő károsultat.”

Az Alkotmánybíróság, a jelen beadvány indítványozóival azonos álláspontot foglalt el a 2015. november 17-i döntése során, amikor egyrészt kimondta, hogy a jogalkotónak joga van kárrendezésről törvényt alkotni, ugyanakkor kimondta azt is, hogy abban az esetben, ha ilyen törvényt alkot, „akkor azonos módon kell kezelnie minden, összehasonlítható helyzetben lévő károsultat.”

A 2015. évi CCXIV. törvény 1. §-nak alkotmányossági vizsgálatának különös jelentőséget adhat az a tény, hogy az Alkotmánybíróság 2015. november 17-i döntésében részletesen elemezte az ún. Quaestor törvény Alaptörvény ellenességének megállapítását kérő indítványozók érintettségét. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a 2015. évi XXXIX. törvény 1. §-nak alkotmányossági vizsgálatának indítványozói (valamennyien a [REDACTED] h [REDACTED] z [REDACTED]. károsultjai) érintettek a kifogásolt paragrafus Alaptörvénnyel ellentétes voltában, mert a törvény személyi köréből kimaradtak, miközben helyzetük szerint „összehasonlítható helyzetben lévő károsultak”. Az Alkotmánybíróság külön felhívta a jogalkotó figyelmét, hogy az alkotmánybírósági „határozatban megfogalmazott alkotmányossági szempontok figyelembevételével lehetősége van a kárrendezés újraszabályozására”, azaz az újraszabályozáskor figyelembe kell vennie az Alkotmánybíróság határozatában felvetetteket.

A [REDACTED] h [REDACTED] z [REDACTED]. károsultjai körében a 2015. évi XXXIX. törvény 1. § tekintetében kimondott „érintettségnek” két fontos jogkövetkezménye van, melyet a jogalkotónak a 2015. évi CCXIV. törvény szabályozásakor kötelezően figyelembe kellett volna vennie.

- Egyrészt, az Alkotmánybíróság a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] károsultjaival „összehasonlítható helyzetben lévő” károsultak körében utalta a [REDACTED] [REDACTED] z [REDACTED] károsultjait is.

vonatkozásában biztosítja a kárrendezés lehetőségét, akik olyan befektetési vállalkozásokkal álltak kapcsolatban, akik a bróker jelleget, a szabályozott piaci szereplői státuszt kihasználva, a cégcsoport tagja által kibocsátott, tehát mintegy „saját” kötvénnyel okoztak kárt a befektetőknek, csorbítva ezzel a pénzügyi szektorral szemben fennálló közbizalmat.

Ilyen károsulti körrel azonban kizárólag a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] t [REDACTED] [REDACTED] és kapcsolt vállalkozásai rendelkeztek! Így az új szabályozás a Tisztelt Alkotmánybíróság határozatának azon kötelező elemét sem vette figyelembe, hogy az indítványozó [REDACTED] károsulti körbe tartozó jogviszonyok is „összehasonlíthatóságuk” okán, azonos megítélést kell, hogy kapjanak a [REDACTED] [REDACTED] kötvény károsultjaival, és azt sem, hogy a [REDACTED] [REDACTED] nem kötvénykárosulti köre sem zárható ki a kártalanításból.

A törvény hatálya – a kiválasztási elv indoklása nélkül - azon befektetési szolgáltatóval szemben fennálló követelésekre terjed ki, amely befektetési szolgáltató felszámolását a bíróság e törvény hatálybalépését megelőző évben, azaz 2015-ben jogerősen elrendelte és a felszámolási eljárás 2016. február hó 15. napjáig nem zárult le.

A 2015. évben felszámolás alá került befektetési szolgáltatók valamennyi ügyfele álláspontunk, valamint a Tisztelt Alkotmánybíróság 32/2015. (XI. 19.) számú határozatában megítélésem szerint egyértelműen kiolvashatóan, egymással összehasonlítható jogalanyok.

Ekként a törvény – különösen annak személyi és tárgyi hatálya - alkotmányossági vizsgálata során fontosnak tartjuk részletesen is kiemelni az un. bróker-botrány érintett szereplőit, az általuk, az őket befektetési szándékkal felkereső ügyfeleikkel szemben megvalósított jogsértéseket és a bróker botrány kialakulásának folyamatát, mely végül is a pénzügyi szektorba vetett közbizalmat a jogalkotó szerint is megingatta. Véleményünk szerint általánosságban kimondható, hogy a pénzügyi szektorba vetett bizalom önmagában egy piaci szereplő felszámolás alá kerülésével általában nem ingatható meg. Ugyanakkor igaz, hogy a 2015-ben felszámolás alá vont három cégcsoport károsultjainak száma és a kár nagysága valóban az a mérték, amely alapjaiban ingatta meg a magyarországi pénzügyi szektorba vetett bizalmat! Ez pedig indokolta a magyar állam fellépését a közbizalom helyreállítása érdekében. A magyar állam közbelépésének álláspontunk szerinti elvárhatóságát erősítette a károk keletkezésének körülménye is, miként a több tízezer károsultat egy, a magyar állam szervezetei által ellenőrzött piacon lopták meg.

Tényként állapítható meg ugyanis, hogy minden esetben, a befektetési szolgáltatókat, befektetési szándékkal felkeresett befektetők tudatos megtévesztésével, befektetési forrásaik szándékos elvonásával keletkezett a kár. A megkárosított befektetők számossága (mintegy 50-60 ezer károsult), és a jogellenesen, a befektetési vállalkozások által eltulajdonított pénzügyi forrás nagysága (mintegy 300-500 milliárd forint, ami a magyar GDP 1-1,5%), olyan nagyságrend, amely nem maradhat védelem nélkül, mert annak kihatása, negatívan befolyásolhatja a magyar gazdaság egészének alakulását, és súlyos károkat és működési zavarokat okozhat a magyarországi pénzügyi szektor egésze területén.

A jogalkotónak ugyanakkor, a saját diszkrecionális jogkörébe tartozó jogalkotási folyamat során is be kell tartania az Alaptörvény és a Magyarország által kihirdetett nemzetközi szerződéseinkbe foglalt általános jogelveket. **Különösen igaz ez akkor, ha erre a Tisztelt Alkotmánybíróság határozata kifejezetten fel is hívja a figyelmét, sőt a határozatában erre kötelezi!**

A törvény személyi és tárgyi hatályát álláspontunk szerint úgy kell meghatározni, hogy megfeleljen annak az alkotmányossági szempontnak, miszerint a kárrendezéssel érintett preferált károsulti

csoport kiválasztásának kellő súlyú alkotmányos indoka legyen, ha az nem valamennyi károsultat terjed ki. Mivel a törvény megalkotásának bevallott alkotmányos indoka, így a jelen törvény indoklása szerint is a közbizalom helyreállítása, így a károsult kör meghatározásakor is csak ebből az általános, mindenkire kiterjedő indokból lehet és kell kiindulni.

A közbizalom megingásában azonban valamennyi károsult azonos, vagy közel azonos módon érintett, így valamennyi károsult részére azonos kárrendezést kell biztosítani, ha köztük a különbségtételnek nincs kellő és arányos alkotmányos indoka.

Meggyőződésünk, és az álláspontunk itt is egyező a Tisztelt Alkotmánybíróság határozatában foglaltakkal, hogy ilyen megkülönböztető alkotmányos indoknak nem fogadható el az a körülmény, hogy a becsapott károsultak befektetéseiből egy vállalatcsoport engedély nélküli és jogsértő forrásgyűjtése, piramisjátéka, és/vagy az ebből eredő veszteségeik, esetleg az egyéb gazdasági tevékenységükből levezethető veszteségeik kerültek finanszírozásra. Nem fogadható el alkotmányosan megkülönböztető és arányos indoknak az sem, hogy a károsultak forrásainak jogellenes eltulajdonítását a tudatos csalást megvalósító befektetési vállalkozások eltérő, de minden esetben valósnak feltüntetett, de a valóságban meg nem valósuló befektetési eszköz látszólagos értékesítésével hajtották végre. Álláspontunk szerint tehát nincsen annak megkülönböztetésre okot adó jelentősége, hogy milyen nem létező, látszólagos befektetés kiajánlásával érték el az egyes befektetési szolgáltatók a befektetőknél, a befektetési forrásaiknak, megtakarításaiknak az átadását.

Meggyőződésünk, hogy a „nem létező” befektetési termékek közti különbségtétel önmagában is abszurd, hiszen egyik befektetési termék sem létezett, vagy a létező befektetési termék a valóságban nem került az ügyfél javára megvásárlásra. Így kizárólag a károkozó magatartás létezett! Ezért nem lehet jogi jelentősége, relevanciája annak, hogy a károkozó magatartás megvalósítása során a nem létező, látszólagos befektetést milyen jogi köntösbe öltöztették, milyen storyval látták el, mely befektetési szolgáltató élt vissza és milyen módszerrel az ügyfelek bizalmával, mely elnevezéssel illette azt a terméket, az értékesítés folyamatában.

1.1. Előzmények

A három érintett befektetési vállalkozás történetének alábbi, részletes bemutatását azért tartottam szükségesnek, hogy tényszerűen rámutassak arra, hogy az évtizedek óta működő három befektetési vállalkozást befektetési szándékkal felkereső, a befektetési vállalkozások által ajánlott, látszólagos befektetési termékeikbe való befektetés mellett döntő befektetők (későbbi károsultak) jogi státuszait és helyzetüket okszerűen nem lehet eltérőnek tekinteni.

Fontos annak kiemelése is, hogy az állam (Nemzeti Bank) által ellenőrzött piacon tevékenykedő három befektetési vállalkozás mindvégig a Magyar Nemzeti Bank által a legmagasabb prudencia követelményeknek is megfelelő vállalkozásnak volt minősítve (például az állampapírok forgalmazására feljogosított vállalkozások voltak), piaci megítélésük közel azonosnak, elismertnek volt mondható, így az kellő gondossággal fellépő befektetők „gondossága” sem lehet egy megkülönböztetés jogszerű oka, ideértve az ígért kamatok esetenként eltérő voltát! Valamennyi kamatígéret belül maradt a jogszabályban meghatározott kamatmaximumnak, jelentősen elmaradva például a kereskedelemben alkalmazott áruhitel kölcsönkamataitól.

A Magyar Nemzeti Bank ugyanezen végzésével a [REDACTED], mint Befektetési Vállalkozáshoz a végzés kézhezvételétől kezdődően, a kirendelés megszüntetéséig, de legfeljebb a Befektetési Vállalkozásnál folyamatban lévő ellenőrzési eljárást lezáró döntés meghozataláig terjedő időtartamra **felügyeleti biztosként kirendelte** a [REDACTED] által kijelölt felügyeleti biztost azzal, hogy az irányadó jogszabályi előírások alapján a felügyeleti biztos a Befektetési Vállalkozás vezető testületének teljes jogkörét átveszi.

A [REDACTED] indított átfogó felügyeleti vizsgálata során a Zrt. tevékenységét érintően észlelt súlyos visszaélésekre utaló információkra tekintettel **2015. március hó 4. napján** visszavonta az intézmény tevékenységi engedélyét, egyidejűleg **kezdeményezte a Befektetési Vállalkozás felszámolását** és a [REDACTED] felszámolóként történő kirendelését.

A jegybank – az internetes oldalán közzétett saját sajtónyilatkozata szerint - azért döntött a brókerház befektetési és kiegészítő szolgáltatási, illetve árutőzsdei szolgáltatási engedélyének visszavonásáról, mert a [REDACTED] **nem tudja kiegyenlíteni tartozásait, és vagyona, eszközei nem is nyújtanak fedezetet a vele szembeni követelések teljesítésére, jelentős összeggel nem tud elszámolni ügyfeleivel szemben.**

A Fővárosi Törvényszék **2015. március hó 5. napján** közzétett 24. Fpk. 01-15-000918/3 számú végzésével elrendelte a [REDACTED] t jelölte ki.

A Felszámoló 2015. július hó 2. napján, az internetes honlapján az alábbi tájékoztatást tette közvé, melyből a befektetési szolgáltató visszaéléseiről ad tájékoztatást:

„Lezárult a [REDACTED] fellelhető vagyon vizsgálata, amely egyes értékpapírokból és pénzeszközökben hiányt mutatott ki.

Értékpapírok esetében a hiány azt jelenti, hogy egyes értékpapírokból kevesebb van meg ténylegesen, mint amennyi az ügyfelek összesített követelése, így teljes mértékű kielégítés nem várható:

Sok olyan ügyfél van, aki pénzt – forintot vagy devizát – tartott a számláján, és ezt szeretné visszakapni. Megállapítást nyert az is, hogy az ügyfelek teljes mértékű kielégítésére elegendő pénzeszköz nem áll rendelkezésre a Buda-Cash különböző számláin...

Szeretnénk tájékoztatni a Trend portfólióval rendelkező ügyfeleket, hogy az ő esetükben sincs meg a teljes mértékű kielégítéshez szükséges vagyon.

Azoknak az ügyfeleknek, akik a Saxo Bankban elhelyezett külföldi értékpapírokkal vagy pénzeszközökkel rendelkeznek, a felszámoló hatáskörén kívülálló okok miatt, egyelőre nem lehetséges az eszközeik kiadása. Az ügyfelek javára nyilvántartott eszközökhöz ugyanis a felszámoló jelenleg nem fér hozzá, mivel a Saxo Bank visszatartja azokat. A Saxo Bank eljárásának az az oka, hogy a svájci jegybank 2015. januári döntése következtében a magas kockázatú, tőkeáttételes devizaügyleteket kötött ügyfeleknek igen jelentős tartozása halmozódott fel, és a Saxo Bank ennek fejében tartja vissza a nála lévő eszközöket mindaddig, amíg a felé fennálló összes tartozás nem kerül rendezésre.

Az amerikai New Jersey-ben működő Pershing LLC és a Buda-Cash kapcsolatában ugyanez a helyzet. Az értékpapírokra – jellemzően amerikai kibocsátású részvények – az ügyféltől a megrendelést a Buda-Cash vette fel, ám a papírok megvételét és nyilvántartását a Pershing LLC végezte. Az értékpapírok most is az ő számláikon vannak, ugyanakkor negatív egyenleg – csakúgy, mint a Saxo Banknál – jelentős.”

A fővárosi főügyész tájékoztatása szerint a fentiekkel összefüggésben 2016. március hó 29. napján a Fővárosi Törvényszéken vádiratot nyújtottak be a [REDACTED] gyben.

visszaigazolást állított ki, mert a valóságban a kötvények jelentős részének szabályos megkeletkeztetésére nem került sor, így azt se lejegyezni, se adás-vétel útján megszerezni nem lehetett.”

A Fővárosi Törvényszék 2015. április hó 22. napján közzétett 38. Fpk. 01-15-001602/6. számú végzésével elrendelte a [REDACTED] ni [REDACTED] felszámolóként a [REDACTED] i [REDACTED] t [REDACTED] lte ki. A felszámolás kezdő időpontja 2015. április 22.

A Fővárosi Törvényszék 2015. december hó 12. napján közzétett 31. Fpk. 01-15-001426/27. számú végzésével elrendelte a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] h [REDACTED] felszámolását és felszámolóként a [REDACTED] i [REDACTED] b [REDACTED] t jelölte ki. A felszámolás kezdő időpontja 2015. december 12.

A Fővárosi Törvényszék 2016. március hó 10. napján közzétett 38. Fpk. 003635/2015/15 számú végzésével elrendelte a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] t [REDACTED] g [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] t [REDACTED] t [REDACTED] § [REDACTED] jelölte ki. A felszámolás kezdő időpontja 2016. március 10.

A fővárosi főügyész tájékoztatása szerint ebben az ügyben is vádemelésre került sor, a vádiratot 2016. február hó 5. napján nyújtottak be a Fővárosi Törvényszékhez.

A Fővárosi Főügyészség tájékoztatása szerint a vádirata öt vádpontot tartalmazott. (Megjegyezni kívánjuk, hogy az Ügyészség vádiratában szereplő számok csak a Vádhatóság által, a vádiratban figyelembe vett ügyfelek összesített számai. A tényleges károsulti kör, és a kár összesített nagysága lényegesen meghaladja a vádiratban megadott számokat, összegeket!)

I. vádpont:

A vádlottak kihasználták a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] és KELER elszámolóház értékpapír nyilvántartási rendszerének különbségét. Ennek során 2007. és 2012. év között az ügyfelek értékpapírjainak nagy részét eltulajdonították úgy, hogy az ügyfélszámláról az értékpapírokat átvezették a [REDACTED] saját számlájára, majd azokat értékesítették. A bevételt részben a veszteséges társaságokra költötték, részben a korábbi bűncselekményekkel okozott hiányokat pótolták, egy részét pedig eltulajdonították. [REDACTED] és társai a fenti módon 46,6 milliárd forint értékű értékpapírt tulajdonítottak el.

II. vádpont:

A vádlottak 2007. év és 2012. év között egyedi megbízások alapján nem létező állampapírokat értékesítettek. Ezáltal összesen 11 ügyfélnek összesen 3,2 milliárd forint kárt okoztak, amit azonban a későbbi bűncselekményekből származó bevételekből - a lelepleződés elkerülése érdekében - megtérítettek.

III. vádpont:

Miután a [REDACTED] gyakorlatilag fizetésektelenné vált, a vádlottak ezt az ügyfelek előtt elhallgatták, és így értékesítettek részben ténylegesen kibocsátott kötvényeket, másrészt a valóságban nem létező, fiktív kötvényeket - a visszafizetés reális esélye nélkül. A fenti módon 2007 és 2015 között több mint 30 000 sértettnek okoztak kárt; a sértettek közül 232 személyt ért 50 millió forint feletti kár, melynek összértéke 20 milliárd forint.

valamennyi szerződés esetében megállapítható, hogy a szerződések a megkötésük pillanatától kezdődően semmisék, melynek következtében az eredeti állapot visszaállítását kell az alkalmazandó jognak előírnia. Ez pedig minden esetben a befektetőkkel való elszámolás kötelezettsége, aminek egyik érintett befektetési vállalkozás sem tud eleget tenni. Mivel a jogkövetkezmény minden esetben azonos, így a károkozásnál „kitalált” megtévesztési célú sztori eltérő volta nem alkalmas arra, hogy károsultakat megkülönböztessünk.

Az elkövetési folyamat minden esetben az alábbi folyamatára szerint írható le:

- Befektetési vállalkozás, magas megtérülési befektetési lehetőséget hirdet.
- A befektetési vállalkozást, befektetési céllal befektetők keresik meg.
- A befektetési vállalkozás megtévesztési céllal szerződéses ajánlatot ad a befektetőknek, majd éppen a szerződés igazolhatóan megtévesztő volta miatt, a befektetővel, a befektetési vállalkozás által tudottan „semmis” szerződést köt.
- A befektetési vállalkozás megszerzi a befektető pénzügyi eszközeit.
- A befektetési vállalkozás az átvett eszközökkel elszámolni nem tud.
- A befektetési vállalkozás tevékenységét az MNB visszavonja, felszámolásukat elrendeli.
- A befektetési vállalkozás tulajdonosaival, érintett vezetőivel szemben büntető eljárás indul.

A károsultak mindegyike állami ellenőrzéssel érintett piacon működő befektetési szolgáltatót keresett fel, ahol a befektetési szolgáltatási engedélyes tevékenységre figyelemmel elhelyezték a megtakarításaikat, befektetésre szánt pénzeszegeiket, értékpapírjaikat, mellyel a befektetési szolgáltatók nem tudnak elszámolni, azokban hiány mutatkozik, és felszámolásukat az illetékes bíróságok az MNB kezdeményezésére elrendelték.

Az egyes megtévesztő befektetési tevékenység elemzéséből képet kaphatunk arról, hogy a befektetési szolgáltatók ügyfelek bizalmát kihasználó, nekik kárt okozó tevékenysége közelebb áll a törvényileg tiltott piramisjátékhoz, mint a befektetési szolgáltatási tevékenységhez.

Ennek megfelelően az igen hosszú, minden esetben majd tíz éves elkövetési időszak alatt a befektetésre átvett pénzeszegek együttesen, egymástól el nem választható módon tették lehetővé a befektetési szolgáltató megtévesztő, ügyfeleknek kárt okozó eljárását, ennek megfelelően a megtévesztő befektetési szolgáltatási tevékenység költségeinek, kamatainak finanszírozását, ide értve a mérlegen kívüli fizetési kötelezettségek teljesítését, megtévesztve a befektetői piacot.

Ez független az egyes befektetési szolgáltatók által preferált tiltott befektetések jogi megjelöléséettől, miszerint kötvényértékesítés, vagy érvénytelen, fiktív hitelviszony, vagy érvénytelen kölcsönszerződés kiajánlása, vagy nyilvánosságtól elfogadott, visszafizetendő pénzeszköz gyűjtése vagy részvény, illetve befektetési jegy értékesítés és ezek hiányos vagy hamis nyilvántartása történt. Tényszerűen kijelenthető, hogy újabb és újabb befektetői pénzeszegek bevonása nélkül nem lett volna lehetőség ilyen hosszú időszak alatt fenntartani az ügyfeleknek kárt okozó tevékenységet, ekként a megtévesztő magatartás részeként pénzeszegek átvétele minden esetben a korábbi megtévesztő magatartás leplezését és nem a befektetés (kötvényprogram, befektetési kölcsön, értékszámlavezetés) céljainak megvalósítását szolgálta. Ez mindhárom befektetési szolgáltatóra és kapcsolt vállalkozásaikra igaz.

Határozott jogi álláspontom szerint, ebből következően – egy kárrendezési folyamaton belül - a különbségtétel sem lehet jogszerű az ellenőrzött piacon engedéllyel működő egyes befektetési szolgáltatókhoz forduló károsultak között.

A [redacted] befektetéseit illetően meghatározó jelentőséggel bír az a körülmény, hogy álláspontom szerint **ún. engedélyes kötvény kibocsátására nem került sor**, a Kibocsátási Program az Alaptájékoztatóban ígért módon soha nem valósult meg. Az Alaptájékoztatóban szereplő lényeges adatok tekintetében a befektetőket megtévesztették, és erre figyelemmel a Befektetőknek nem állt rendelkezésre valamennyi szükséges és kötelezően közlendő információ a befektetési döntés meghozatalakor.

A [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] hosszú éveken keresztül azt a látszatot keltette, mintha a befektetők a pénzükért cserébe értékpapírt ([redacted] [redacted]) helyezt volna el a nála megnyitott értékpapírszámláikon. A valóságban azonban csak átvette a befektetők pénzét és engedélyes kötvényt álláspontunk szerint még részben sem adott át a részükre.

A kötvény Kibocsátási Program engedélyezésének alapjául szolgáló 100 milliárd forint konszolidált mérlegfőösszeg alapján biztosított hetvenmilliárd keretösszegen belüli finanszírozási felhasználás, így az engedélyezési és az értékesítési folyamatokban előadottak szerinti Kibocsátási Program tényszerűen soha nem történt meg! Az engedélyezett program helyett mintegy kettőszáztízmilliárdos pénzgyűjtés ellenében „ígért” kettőszáztízmilliárdos kibocsátási folyamat megindításáról beszélhetünk, ennek viszont sem engedélye, sem megfelelően biztosított visszafizetési esélye (elégséges konszolidált mérlegfőösszeg) nem volt, a kötvénykibocsátás kötelező jogszabályi kellekeként előírt valós (!) kibocsátási tájékoztató és hirdetmény nem került közreadásra, így e körben sem beszélhetünk tényleges és valós kötvénykibocsátásról.

Ma már tényként állítható, hogy a Kibocsátási Program engedélyezési eljárásának megindítása előtt is egyértelmű volt a [redacted] [redacted] egyszemélyes tulajdonosa, az Anyavállalat számára, hogy az általa elfogadott alapítói határozattal elindított kötvénykibocsátás valótlan,összepszerűségében nem helytálló, és az Alaptájékoztatóban, hirdetményben foglaltak teljesülésére alkalmatlan.

A vizsgálatot folytató MNB Bank – saját honlapján - az alábbi tájékoztatást tette közzé az ügyel kapcsolatban (forrás: <http://www.mnb.hu/fogyasztovedelem/vezeto-hirek/quaestor-informaciok>), mely a fentieket támasztja alá:

„A visszaélés – a vizsgálat jelen állása szerint – úgy történt, hogy a befektetési szolgáltató a kötvényvásárlási céllal nála befektetőknek nagy összegben hamis igazolást állíthatott ki, s a valóságban nem hozta létre a kötvényt, így azt se lejegyezni, se adás-vétel útján megszerezni nem lehetett.

A [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] azt a látszatot keltette, mintha az embereknek a pénzükért cserébe értékpapírt ([redacted] [redacted]) helyezt volna el a nála megnyitott értékpapírszámlán. Ugyanakkor a valóságban csak átvette az emberek pénzét, de valós értékpapírt nem adott cserébe. Fontos tehát tisztán látni, hogy ezen visszaélésnek, azaz nem létező értékpapír hamis igazolások útján, a befektetők és a hatóságok megtévesztésével történő értékesítésének nincsen köze ahhoz, hogy egy egyébként legális, tehát a felügyelet által engedélyezett formában lett volna lehetősége a kibocsátónak tényleges kötvényt kibocsátani, a befektetési szolgáltatónak pedig azt értékesíteni.

A [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted], a kötvények kibocsátója 2007-ben szerzett első ízben felügyeleti engedélyt nyilvános kötvénykibocsátásra, az engedélyezett keretösszeg már ekkor 50 milliárd forint volt. 2007-től kezdve a kibocsátó minden évben rendelkezett engedélyezett kötvényprogrammal. A kibocsátó összes jogszerűen – tehát a felügyeleti engedélyen alapuló – kibocsátott kötvényállománya ma mintegy 58 milliárd forint, amely összeg a

kibocsátási tájékoztató szerint a mintegy 100 milliárd forint konszolidált mérlegfőösszegű [REDACTED] finanszírozását szolgálta.

A gyanított visszaélés ugyanakkor nem a jogszerű kötvényprogram keretében, hanem nem létező kötvények nagy tömegű „értékesítésével” történhetett meg. Utóbbiaknál a befektető úgy tudta, hogy kötvényt vásárolt, de valójában nem kapott értékpapírt a pénzéért.

A visszaélést a felügyeleti feladatokat átvevő MNB tárta fel ugyanúgy, ahogy a 10 éven túlra visszanyúló többi brókerbotrányt is. A korábbi esetben a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]nél elkövetett visszaélések miatt a [REDACTED] [REDACTED]l kárt szenvedett 73 ezer betétes a napokban már megkapta bő százmilliárdos kártalanítását, a kisbetétesek mindegyike így kamatostul hozzájutott teljes megtakarításához.”

A 2015. évi XXXIX. Törvény indoklása szintén megerősítette, hogy nem kötvénykibocsátás vagy jogszerű befektetési termék forgalmazása történt, amikor az alábbiakat rögzítette:

„A törvény célja a [REDACTED] vállalatcsoport kötvénykibocsátásával érintett befektetők helyzetének a rendezése. A [REDACTED] vállalatcsoport jogszabálysértő és részben nem valós kötvénykibocsátása mintegy 32.000 befektető számára tette bizonytalanná korábbi befektetések megtérülését.

A [REDACTED] vállalatcsoport által elkövetett visszaélésekhez számos egyedi – a pénzpiacon tapasztalható más anomáliáktól eltérő – jellegzetesség kapcsolódik. A kötvények kibocsátására és forgalomba hozatalára egyrészt **kizárólag a cégcsoport javára, annak finanszírozására került sor.**

Másrészt ez a tevékenység több szempontból is **hasonlít a betétgyűjtésre.** Az ügyfelek pénzt helyeztek el a vállalatcsoport tagjainál, amelyekért értékpapírt kaptak. Ezeknek az értékpapíroknak egy jelentős részéről utóbb kiderült, hogy fiktív, vagyis tényleges értékpapír kibocsátásra nem is került sor. Ettől függetlenül azonban a kötvényeket forgalmazó társaság, valamint a készpénzt adó ügyfél között polgári jogi jogviszony jött létre. Ez **részben a kölcsönszerződés, részben pedig a betétszerződés** jellegzetességeit mutatja, hiszen az ügyfél kamat ellenében adta a pénzt a vállalatcsoport érintett tagjának.”

Tisztelt Alkotmánybíróság a 2015. november hó 17. napján meghozott 32/2015. (XI. 19.) számú határozatában a törvényjavaslat indokolása és a Magyar Nemzeti Bank elnökhelyettesének tájékoztatása alapján megállapította, hogy „a [REDACTED] [REDACTED] a tevékenysége finanszírozását jelentős részben kötvénykibocsátással biztosította, amelynek révén a mindenkori banki kamatokat meghaladó hozamigéretekkel jelentős kötvényállományt épített fel. A kialakított folyamatos árjegyzési mechanizmus és a korlátlan visszavásárlási gyakorlat segítségével **likvid befektetés, illetve kvázi „bankszerű” működés látszatát kelthette.** Az ügyfelek – a szokásosnál magasabb kockázatra történő figyelmeztetés ellenére is – azt hitték, hogy likvid pénzügyi eszközbe fektettek be, ezáltal tévesen azt a következtetést vonhatták le, hogy az általuk megvásárolt vállalati kötvény kockázati karakterisztikái alapján közelebb áll a bankbetétéhez, mint a tőkepiaci ügyletekhez”.

A fenti megállapítások azonban a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] esetében is helytállóak, olyannyira, hogy az MNB H-PJ-I-B-427/2015. számú határozatában engedély nélkül végzett pénzügyi szolgáltatási tevékenység végzését állapította meg. Ez a tevékenység is **részben a kölcsönszerződés, részben pedig a betétszerződés** jellegzetességeit mutatja, hiszen az ügyfél kamat ellenében adta a pénzt a vállalatcsoport érintett tagjának, továbbá a pénzügyi tevékenység folytatása bankszerű működés látszatát kelthette.

Ennek amiatt is nagy jelentősége van, mivel jelen beadvány egyik fő állítása, hogy a 2015. évi CCXIV. törvény a kártalanításra kijelölt preferált csoport kiválasztásának szempontjai más, hasonló helyzetben lévő csoport tagjaira is igazak.

A [REDACTED] [REDACTED] kölcsönszerződéseik kapcsán a tényleges jogügylet két szereplője a [REDACTED] [REDACTED] és az engedélyes pénzügyi szolgáltatót befektetési céllal felkereső befektető, ahol a pénzügyi szolgáltató helyiségében, munkatársainak aktív közreműködésével, a társaság színpadi körülményeivel történtek meg a szerződéskötések és a befektetők pénzeinek átvétele. Már a kölcsönszerződések folyamatának, megindítása előtt, azaz már az ajánlatok pillanatában is egyértelmű volt a [REDACTED] [REDACTED] nevében eljáró, a [REDACTED] [REDACTED] vezető tisztségviselője számára, hogy az ajánlott szerződések tiltott gazdasági tevékenységet tartalmazóak, tudottan megtévesztőek. A [REDACTED] [REDACTED] vezető tisztségviselője tudatában volt annak is, hogy a befektetői források elvételén túl, a szerződésben foglaltak nem fognak teljesülni, így tudta, az abban foglaltak szerinti gazdasági események teljesülésre alkalmatlanok.

Több száz károsulti előadásból tényként állapítható meg, hogy a befektetők pénzeszközeinek átvételére a [REDACTED] [REDACTED] irodáiban került sor, a befektetésre átadott összegeket a [REDACTED] [REDACTED] pénztárában fizették be, ott ez a pénz, az ügyfél vagyongént a [REDACTED] [REDACTED] befektetési szolgáltató birtokába került.

Tényszerűen bemutatható és igazolható, hogy a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] látszólagos kölcsönszerződéseinek közvetítésével (befektetésként történő forgalmazásával), a két jogalany közös akarategységében megtévesztette a [REDACTED] [REDACTED] ez forduló ügyfeleket.

A látszólagos befektetési folyamatban számukra egy fiktív, a kiajánlás szerinti formában soha nem létező és nem működő befektetést értékesített.

A [REDACTED] [REDACTED] által végigkísért, ajánlott és a vezetői irodájában a vezető tisztségviselő által jegyzett (aláírt) szerződés több okból is **semmis**, ezt az MNB engedély nélkül végzett pénzügyi szolgáltatásról szóló határozata önmagában is igazolja, így a **befektetőtől átvett pénzt a befektetési szolgáltató, a [REDACTED] [REDACTED] köteles** a befektetők számára a Ptk. szerinti kamatok felszámítása mellett maradéktalanul visszafizetni.

A Bszt 5.§ (1) bekezdés a) pontja alapján befektetési szolgáltató megbízás felvételére és továbbítására, a (2) bekezdés b) pontja alapján letétkezelésre és ügyfélszámla vezetésére vonatkozó tevékenysége a Tpt. 210.§ (1) bekezdése szerint *biztosított tevékenységnek* minősül. *A biztosított tevékenység közös sajátossága a Tpt. Kommentár szerint, hogy ezek végzése keretében kerülhet a szolgáltató birtokába, illetve rendelkezése alá az ügyfelek vagyona, tipikusan pénze és értékpapírja.*

A [REDACTED] [REDACTED] a befektetési szolgáltatási tevékenysége végzése során vette át az ügyfelek megtakarításait, melyet nem a kiajánlott, ígért befektetésre használt fel.

Jogi státuszát tekintve nincsen semmilyen különbség H [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] megtévesztett jogosultjai tekintetben. A joghelyzetet tekintve tehát nincsen különbség aközött, hogy egy engedélyes pénzügyi szolgáltató a hozzá befektetési szándékkal forduló befektetőknek egy nem létező, engedéllyel nem rendelkező, így értelemszerűen dematerializált értékpapírként sem létrehozható „fiktív” kötvénnyel és/vagy egy engedéllyel nem rendelkező, tartalmát tekintve valótlán, befektetésként kínált, nem létező „befektetési kölcsönszerződéssel” tévesztik meg.

A *látszólagos kötvények* értékesítése és felszámolás miatt a befektetőket ért kár megtérítése érdekében 2015. április hó 10. napján került előterjesztésre a T/4347. számú törvényjavaslat a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap létrehozásáról.

Fontos kiemelés, hogy a jogalkotó az ún. keletkeztetett és a látszólagos kötvényekkel kapcsolatos károk megtérítésére tett kísérletet. E törvényben maga a jogalkotó sem tesz különbséget a kárrendezési folyamatban való jogosultság tekintetében a keletkeztetett és a keletkeztetés nélkül, létre sem hozott kötvények között, azokat egységesen megtévesztési célú eszközöknek tekinti, látszólagos (semmis) kötvényeknek. A látszólagos kötvény pedig semmiben nem különbözik egy másik befektetési szolgáltató által kínált befektetési célú, semmis és érvénytelen kölcsönszerződésétől, másik látszólagos befektetéstől különösen azért, mert mindkettő befektetési szolgáltató egy látszólagos pénzügyi termék, mint befektetés kijánlásával érte el azt, hogy az ügyfelek a befektetésre szánt megtakarításaikat rájuk bízzák.

Ez a megállapítás jelen alkotmányjogi panaszban a [REDACTED] E [REDACTED] kölcsönszerződése tekintetében különösen mérlegelendő.

A Parlament ilyen előzményeket követően 2015. április hó 14. napján fogadta el a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap létrehozásáról szóló 2015. évi XXXIX. törvényt (továbbiakban: **Quaestor törvény**), mely 2015. április 17-én kihirdetésre került és – a törvény 14. §-a értelmében – a kihirdetését követő napon, 2015. április 18-án hatályba is lépett.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (2) bekezdése alapján három *jogi személy*, a Befektető-védelmi Alap (a továbbiakban: BEVA) tagja lényegében egyező tartalmú alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap létrehozásáról szóló 2015. évi XXXIX. törvény (a továbbiakban: Tv.) egészével, illetve egyes rendelkezéseivel szemben, mivel álláspontjuk szerint e szabályok az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe, a C) cikk (1) bekezdésébe, M) cikkébe, az I. cikk (3) bekezdésébe, a XIII. cikk (1) és (2) bekezdéseibe, valamint a XV. cikk (1) és (2) bekezdéseibe ütköznek. Ezen túlmenően egy BEVA tag indítványozó a törvény egészével összefüggésben (konkrét jogszabályi rendelkezések megjelölése nélkül) terjesztett elő alkotmányjogi panaszt az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, az I. cikk (3) bekezdésének, a XII. cikk (1) bekezdésének, a XIII. cikk (1) és (2) bekezdésének valamint a XV. cikk (1) és (2) bekezdésének a sérelmét állítva.

Emellett [REDACTED] károsult *magánszemélyek* is indítványozták a Tv. 1. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. A támadott jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét a magánszemély indítványozók az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének sérelmére alapozták.

Az alkotmánybíróság 2015. november hó 17. napján meghozott 32/2015. (XI. 19.) számú határozatában az alábbiakat mondta ki:

„1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap létrehozásáról szóló 2015. évi XXXIX. törvény **1. §-a** alaptörvény-ellenes, ezért azt megsemmisíti.

2. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap létrehozásáról szóló 2015. évi XXXIX. törvény **4. § (5)–(9) bekezdése, a 6. § d) pontja és a 13. §-a** alaptörvény-ellenesek, ezért azokat megsemmisíti.

3. Az Alkotmánybíróság a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap létrehozásáról szóló 2015. évi XXXIX. törvény egésze, 4. § (1)–(4) és (10) bekezdései, a 10. § (6)–(7) bekezdései és a 11. § (1)–(3) bekezdései alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszokat **elutasítja**.

4. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszokat egyebekben visszautasítja.”

Az indoklásban Tisztelt Alkotmánybíróság többek között rámutatott arra, hogy „a megkülönböztetés alkotmányosságának a vizsgálatakor alapvetően abból kell kiindulni, hogy „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárást fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie” {3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [47]}. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, **kellő súlyú** alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}

Az indoklás ezt követően leszögezi azt is, hogy „az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban többször, és hangsúlyosan kimondta azt, hogy a megkülönböztetés alkotmányosságának **álátámasztására az Alkotmánybíróság nem fogadhat el a preferált csoportokra vonatkozó olyan érveket, amelyek nem kizárólag erre a csoportra érvényesek** [16/1991. (IV. 20.) AB határozat, ABH 1991, 58, 62.; 11/2003. (IV. 9.) AB határozat, ABH 2003, 153, 167.]. Továbbá a károsult **befektetők szempontjából nincs relevanciája annak, hogy a kötvények kibocsátására és forgalomba hozatalára kizárólag egyetlen, a Tv.-ben nevesített cégcsoport javára, annak a veszteségeinek a finanszírozására került sor. Egyéb érveket pedig az indokolás nem tartalmaz**”.

A jelen alkotmányjogi panasz szempontjából ezen megállapításoknak különös jelentősége van, hiszen a jogalkotó az érintett 2015. évi CCXIV. Törvény esetében sem tudta biztosítani azt a homogén csoportképzési elvárást, hogy a preferált csoportra megfogalmazott elvek, érvek a csoporton kívüli érintett személyekre és más csoportokra ne legyenek igazak.

A 2015. évi XXXIX. törvényjavaslat indokolása és a Magyar Nemzeti Bank elnökhelyettesének tájékoztatása alapján az Alkotmánybíróság korábbi határozatában megállapította, hogy a [REDACTED] a kialakított folyamatos árjegyzési mechanizmus és a korlátlan visszavásárlási gyakorlat segítségével likvid befektetés, illetve kvázi „bankszerű” működés látszatát kelthette. Az ügyfelek azt hitték, hogy likvid pénzügyi eszközbe fektettek be, ezáltal tévesen azt a következtetést vonhatták le, hogy az általuk megvásárolt vállalati kötvény kockázati karakterisztikái alapján közelebb áll a bankbetétéhez, mint a tőkepiaci ügyletekhez.

A bankszerű működés, a likvid befektetés látszata, a betét és kölcsönszerződés elemeinek keveredése, a nem valós, csak látszólagos befektetés olyan elemei a csoportképzésnek, melyek nem csak a 2015. évi CCXIV. törvény által megrajzolt károsulti körre, mint preferált csoportra igazak.

A 2015. évi CCXIV. törvény alapján is rögzíthető, hogy a károsultak szempontjából **nincs relevanciája annak, hogy valótlan, nem létező befektetési lehetőségre hivatkozással befektetésre átadott megtakarításaikból melyik cégcsoport javára, annak a veszteségeinek a finanszírozására került sor**.

Tisztelt Alkotmánybíróság a 2015. évi XXXIX. Törvény 1.§-át azért semmisítette meg, mert a törvényjavaslat indokolása csupán a fiktív értékpapírok forgalmazására, illetve a károsultak nagy számára utal, e szempontok azonban korántsem csak a [REDACTED] károsultakra vonatkoztathatók, így azok önmagukban a különbségtétel kellő súlyú indokainak nem tekinthetők. Az alkotmányellenességét Tisztelt Alkotmánybíróság a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] károsultjainak indítványára vizsgálta, és semmisítette meg.

A fentiek és annak ellenére, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság elutasította a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap létrehozásáról szóló 2015. évi XXXIX. törvény egésze alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszokat, a Parlament a 2015. december hó 15. napján elfogadott 2015. évi CCXIV. törvényben a személyi és tárgyi hatály meghatározásakor a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] befektetési szolgáltató károsultjait kihagyta a preferált csoportból, és a teljes 2015. évi XXXIX. törvényt hatályon kívül helyezte.

1.2. Alaptörvény-ellenesség jogi indoklása

Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

A fentiekből levezethetően a 2015. évi CCXIV. törvény 1.§ (1) bekezdése sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

Álláspontunk szerint a jogalkotó a befektetési szolgáltatókhoz forduló ügyfelek közt indokolatlanul tesz különbséget attól függően, hogy állami felügyelet által ellenőrzött piacon mely engedélyes szolgáltatóhoz fordultak befektetésre szánt pénzüikkel, ennek során álláspontom szerint nem lehet különbséget megállapítani az érintett piac befektetési szolgáltatást kínáló, ügyfelek bizalmával visszaélő, felszámolás alá került szereplői között.

A befektetési szolgáltatók mindegyikére igaz, hogy a hozzájuk forduló ügyfeleknek olyan befektetést ajánlottak, melyről tudták, hogy a kiajánlott formában jogszerűen soha nem fog működni, hozamot nem fog termelni, ekként a pénzüsszegek átvétele szükségszerűen kárt fog okozni a befektetőnek. A tevékenység folytatásának mikéntje, a pénzügyi termék megnevezése emiatt sem bírhat meghatározó jelentőséggel a károsult csoport meghatározása során. Nem lehet a károsultakat tekintve vagy a kár bekövetkezése szempontjából alkotmányos különbséget meghatározni attól függően, hogy milyen *látszólagos* pénzügyi termékkel, milyen értékpapírral vagy befektetési tanáccsal érték el az ügyfélpénzek náluk történő befektetését a károkozó befektetési szolgáltatók. Ilyen tényállás mellett a hozam realizálása és a kártalanítás során történő levonása sem merülhet fel.

A valótlan tartalmú befektetési történet, a befektetési szolgáltatók több évtizedes prosperáló működése, a piaci bizalom és az ellenőrzött, állami felügyelet által ellenőrzött piacon való befektetés közös jellemzői mindegyik befektetési szolgáltató károkozásának.

Fontos körülmény, hogy a befektetési szolgáltatók és kapcsolt vállalkozásaik nem minden ügyletkötése, nem minden cselekménye volt jogsértő. A befektetési szolgáltatási tevékenység keretében az állami felügyelettől engedélyt kértek, és annak hatályát fenntartották, ezen engedély alapján ügyfélforgalmat bonyolítottak, befektetési szolgáltatási tevékenységet végeztek, jogszerű pénzügyi termékeket kínáltak, megbízásokat vettek fel, továbbítottak és az ügyfelektől befizetéseket fogadtak el, majd kifizetéseket, tőkét és hozamot teljesítettek.

A befektetési szolgáltatók felszámolása mégis amiatt következett be, mert a hitelezői követeléseket nem tudták teljesíteni, és erre a vagyonuk sem nyújtott már fedezetet, melynek oka, hogy az ügyfelek bizalmával visszaélve, a befektetésre szánt összegeket nem megfelelően és jogszerűen kezelték, fektették be.

A befektetési szolgáltatók károsultjai éppen ezért nem sorolhatók be az általuk választott pénzügyi termék szerinti csoportokba, eszerint attól függő csoportba, hogy vállalati kötvényt, államkötvényt vagy részvényt vásároltak, esetleg befektetési célú kölcsönt adtak.

A felszámolás alá került befektetési szolgáltatók hitelezői azonos jogi helyzetben vannak. Nincs jelentősége annak, hogy a befektetési szolgáltató részükre fiktív vállalati kötvényt, vagy nem létező, illetve semmis befektetési terméket adott el, vagy a befektetések fedezetével veszteséges ügyletekbe kezdett jogsértő módon, vagy egyszerűen a nyilvántartások meghamisításával tüntette el az ügyfélvagyon egy részét, hiszen a felszámoláshoz és ennek okán a kár bekövetkezéséhez a megtévesztő, ügyfelek bizalmával visszaélő befektetési szolgáltatási működés vezetett, mely jogsértő működés egyes elemei és az azzal okozott kár az eredményt – a jelentős összegű kár bekövetkezését - tekintve nem választható el a jogszerű működéstől.

A jogszerű befektetési szolgáltatói működés látszatának fenntartása kellett ugyanis ahhoz, hogy az ügyfelek bizalmát tömegesen megszerezzék, és a kár ilyen mértékben, a tőkepiaci szektorba vetett közbizalmat megingatni képes módon egyáltalán bekövetkezessen.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján az adott homogén csoportba tartozó személyek – természetes vagy jogi személyek – közötti különbségtétel önmagában véve nem sérti az Alaptörvénynek a diszkriminációt tiltó XV. cikke (2) bekezdését. Az Alkotmánybíróság sok évtizedes gyakorlata során kialakított álláspontja szerint ez alapvetően azt jelenti, hogy a jognak mindenkit *egyenlőként* kell kezelnie. Ennek megfelelően amennyiben *nem alapvető jog*, hanem *más jog, alkotmányos elv, vagy érték* érintettsége merül fel, akkor a megkülönböztetés abban az esetben lehet indokolt, illetve alkotmányos, amennyiben az *nem önkényes, illetve a tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka* áll fenn (59/2006 (X.20.) AB határozat, ABH 2007. 671.)

Amennyiben a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indoka, az egyébként kedvezményt biztosító megkülönböztetés is önkényessé, ezért alaptörvény-ellenessé válik. Ezt a jogalkotó indoklási kötelezettségének teljesítése során rögzített célok és szempontok szerint vizsgálhatjuk.

A jogalkotó a T/8157 irományszámú törvényjavaslat általános indoklásában az alábbi lényeges körülményeket említi meg, melyekre a törvény megalkotása, és a személyi hatály meghatározása kapcsán a homogén csoportképzés során figyelemmel volt:

A T/8157 irományszámú törvényjavaslat általános indoklása szerint „*az egyes törvényeknek a pénzügyi közvetítőrendszer fejlesztésének előmozdítása érdekében történő módosításáról szóló 2015. évi LXXXV. törvény – melyet az Országgyűlés 2015. június 23-án fogadott el – átfogóan kezelte a tőkepiaci szektoron belül tapasztalt hiányosságokat és a jövőre nézve biztosítható a tőkepiac nagyobb átláthatósága, a visszaélések visszaszorítása, a szektor megfelelő működésének hatékonyabb ellenőrzése. A jövőbeli intézkedések azonban nem tudják orvosolni a tőkepiaci szektorban tapasztalt múltbeli visszaélések eredményeként korábban keletkezett károkat, ezen felül nehezen állítható vissza a tőkepiaci szektor vonatkozásában fennálló korábbi bizalom, ezért a visszaéléseket kezelő, a múltat lezáró, igazságot szolgáltató jogalkotásra van szükség.*”

Az indoklás szerint „*az aktuális feladat a tőkepiaci szektorba fektetett bizalom helyreállítása, amely úgy érhető el, ha a jogalkotó biztosítja azt, hogy a károsultak egyszerűbb igényérvényesítési lehetőséggel, gyorsan és kiszámítható módon jussanak hozzá a pénzösszeghez, amely kárukat enyhíteni tudja. A jogalkotó egyszeri alkalommal kívánja méltányosságon alapuló juttatásban részesíteni a törvényjavaslat alapján kárrendezésre jogosultakat*”.

Ezen indokok vizsgálata rámutat arra az ellentmondásra, miszerint a jogalkotó célja a tőkepiaci szektor vonatkozásában a korábbi bizalmat aláásó visszaélések reparációja (a kár megtérítése), míg a károkozó tevékenységek közül csupán néhányat nevesít, és a károkozók személye szerint tesz különbséget, jelentős kárt okozó tevékenységet szabályozási körön kívül hagy, ezzel pedig több ezer befektető esetében épp megerősíti az állam által felügyelt befektetési piaccal szembeni bizalmatlanságot.

Ténykérdés, hogy a tőkepiaci szektorba fektetett **bizalom** megingása nem kizárólag a [REDACTED] [REDACTED] tevékenységére vezethető vissza, sőt a piaci bizalom megingása a [REDACTED] [REDACTED] ZRt-vel szembeni piacfelügyeleti intézkedéseivel kezdődtek. Időbeli sorrendiség állapítható meg ezzel kapcsolatosan, mely bizalom megingása a [REDACTED] [REDACTED] tevékenységére is kihatással volt, ahogy perek is indultak a felszámoló által a felszámolást közvetlenül megelőzően felvett befektetések kapcsán, mely perindítások a közfelháborodás miatt megszüntetésre is kerültek.

Álláspontunk szerint a bizalmat helyreállítani kívánó elsődleges jogalkotási célt – azzal hogy több ezer károsultat kihagy a törvény személyi hatálya alól - az elfogadott 2015. évi CCXIV. törvény sem biztosítja miután a hasonló helyzetben lévő több ezer károsult kimaradt a törvényi kárrendezésből.

A jogalkotó azonos módon lenne köteles kezelni az összehasonlítható helyzetben lévő károsultakat, indokolatlan a károsultak aszerinti megkülönböztetése, hogy a befektetési szolgáltató a befektetési szolgáltatási tevékenységének végzése közben milyen magatartással éri el, hogy az ügyfelek pénze hozzá kerüljön, mellyel már a befektetés kijánlásának pillanatában tudja, hogy nem lesz képes elszámolni.

A jogalkotó a személyi hatály meghatározásakor a **befektetési szolgáltató quasi „saját” vállalati kötvények** értékesítésével megvalósuló károkozó magatartást veszi alapul, önkényesen kiragadva a felszámoláshoz vezető jogsértő tevékenységek közül egyet, továbbá indokolatlanul leszűkítve ezzel a felügyelt tőkepiaci károsultjainak körét.

A törvény indoklása azt az elvet rögzíti, miszerint a törvényjavaslat homogén csoportként azon károsultakra vonatkozóan biztosítja a kárrendezés lehetőségét, akik *olyan befektetési vállalkozásokkal álltak kapcsolatban, akik a bróker jelleget, a szabályozott piaci szereplői státuszt kihasználva, a cégcsoport tagja által kibocsátott, tehát mintegy „saját” kötvénnyel okoztak kárt a befektetőknek, csorbítva ezzel a pénzügyi szektorral szemben fennálló közbizalmat.*

A törvény indoklásában szereplő homogén csoportképzési szempont mindhárom brókercég károsultjaira igaz.

Ennek kapcsán fontos rögzíteni, hogy a kötvény hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, melyet a jogalkotó azért emelt ki a többi befektetési termék közül, mert saját, cégcsoporton belüli hitelviszonyt testesített meg. Fontos annak kiemelése is, hogy a [REDACTED] esetében sem került sor a teljes kárt lefedő, 210 milliárd összegű kötvénykibocsátásra, vagyis ez esetben sincs kötvény, mégis kárrendezésre a károsultak jogosultak voltak, sőt ahhoz már hozzá is jutottak a BEVA igazgatóságának döntése értelmében. Ez tette szükségessé azt is, hogy a jogalkotó a 2015. évi

mely „a károsultak nagy számára utal, önmagában a különbségtétel kellő súlyú indokának nem tekinthető. Az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban többször, és hangsúlyosan kimondta azt, hogy a megkülönböztetés alkotmányosságának alátámasztására az Alkotmánybíróság nem fogadhat el a preferált csoportokra vonatkozó olyan érveket, amelyek nem kizárólag erre a csoportra érvényesek [16/1991. (IV. 20.) AB határozat, ABH 1991, 58, 62.; 11/2003. (IV. 9.) AB határozat, ABH 2003, 153, 167.]”

A homogén csoportképzés alapjául valójában a kár bekövetkezése szolgál. Mind az Alkotmánybíróság korábbi döntésében, mind a korábbi törvény és a jelenlegi törvény indoklása a befektetési szolgáltatóknál keletkező kár enyhítését célozza. A kár pedig azért következik be, mert a befektetési szolgáltató, majd ezt követően a kapcsolt vállalkozások a befektetésre átvett pénzeszegekkel nem tudnak elszámolni, majd felszámolás alá kerülnek.

A befektetési szolgáltatók kárt okozó magatartásai közti különbségtétel mindenképpen indokolatlan és az csakis önkényes lehet, hiszen a felszámolás azért következik be, mert a hitelezői követeléseket, a tartozásokat nem tudja fizetni és erre vagyona sem nyújt fedezetet, ahogy az MNB ezt a felszámolások kezdeményezésekor rendre meg is állapítja.

A kár bekövetkezése tehát egy ellenőrzött piacon az engedélyes befektetési szolgáltató szabálytalan működésére vezethető vissza, melynek egyes megjelenési formái a fiktív kötvények értékesítése, más, a nyilvánosságtól származó visszafizetendő pénzeszköz gyűjtése, pénzeszegek szerződéses céltól eltérő felhasználása, esetlegesen nyilvántartások meghamisítása és a befektetési pénzeszegek sajátjakténti kezelése vagy ezek kombinációi.

A törvény indoklásával ellentétben a befektetők nem különböztethetőek meg aszerint, hogy milyen befektetési döntést hoztak, melyik befektetést választották az ellenőrzött piacon, vagy a befektetésre szánt megtakarításukat a befektetési szolgáltató valótlan állítása szerint mely cégcsoport finanszírozására kellett volna felhasználni, hiszen a befektetési döntésüket valótlan adatokra, a befektetési szolgáltató megtévesztő eljárására alapozták.

A [redacted] ügyfelei, károsultjai tekintetében a törvény további hátrányos megkülönböztetést is tesz akkor, amikor a befektetési szolgáltató ügyfeleit attól függően különbözteti meg, hogy saját kapcsolt vállalkozással szembeni követelést megtévesztő vállalati kötvény vagy saját kapcsolt vállalkozással szembeni semmis befektetési célú kölcsönszerződés alapján helyezték el megtakarításaikat a befektetési szolgáltató befektetési tanácsára.

A jogalkotó - egyébiránt helyesen - a törvény indoklásában hivatkozik is arra, hogy azoknak a befektetőknek biztosít kárrendezést, akiket a befektetési szolgáltató - visszaélve szabályozott piaci jellegével és a cégcsoporthoz kötődő elismertséggel - megtévesztett. Álláspontom szerint a csoportképzés alapja ez a jogszabályi indoklásban is megjelenő szempont lehet csak.

2. A 2015. évi CCXIV. törvény 2.§ (1) bekezdése

Az Alkotmánybíróság, a jelen beadvány indítványozóival azonos álláspontot foglalt el a 2015. november 17-i, 32/2015. (XI.19). számú döntésében, amikor egyrészt kimondta, hogy a jogalkotónak joga van kárrendezésről törvényt alkotni, ugyanakkor kimondta azt is, hogy abban az esetben, ha ilyen törvényt alkot, „akkor azonos módon kell kezelnie minden, összehasonlítható helyzetben lévő károsultat”.

Az Alaptörvény XV. cikkének vonatkozásában az indítványozó jogsérelmét éppen az eredményezi, hogy a törvény által biztosított kedvezőbb feltételek és körülmények nem terjednek ki az azonos, vagy hasonló helyzetű személyekre, mivel a törvény kizárja a nem általános jogutódot a kárrendezésből.

2.1. Alaptörvény-ellenesség jogi indoklása

A 2015. évi CCXIV. törvény a 2.§ (1) bekezdés „és a kárrendezési kérelem benyújtásának napján egyaránt” szövegrésze sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

A jogalkotó indokolatlanul különbözteti meg hátrányosan a kárrendezésből pusztán jogutódlásra tekintettel kizárt károsultakat a kárrendezésre jogosult károsultakhoz képest. Az azonos csoportba tartozó személyek között nyílt, egyértelmű és indokolatlan különbségtétel nem lehet alkotmányos.

A jogalkotó a követelésátruházási szerződés megkötésekor hatályban lévő jogszabályi környezetet változtatja meg a jogutódra hátrányosan és a szerződéskötéskor nem ismert jogkövetkezményt fűz a felek megállapodásához, miszerint a jogutód, ennek kapcsán jelen egyedi ügyben született és csatolt szerződésben rögzített ellenérték fizetési rendelkezések miatt a jogelőd is elveszt egy jogot egy olyan kárrendezésre, mely a jogelődöt megilletné. A jogalkotó ezzel visszaható jelleggel avatkozik be magánjogi jogviszonyokba hátrányos jogkövetkezményt és tulajdonvesztést eredményező módon, melynek szükségességét a törvényjavaslat indoklása sem igazolja.

Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

■ a fentiekben részletesen kifejtettek szerint a 2015. évi XXXIX. törvény szerinti kárrendezésre az általa vásárolt kötvények után jogosult volt, melyre vonatkozó kötelezettségvállaló levelet részére megküldte a QKKA. A 2015. CCXIV. törvény 1.§ e kötvényekre is kiterjed és jogosultságot biztosít a kárrendezésre.

A jelen panasszal érintett 2.§ (1) bekezdés „és a kárrendezési kérelem benyújtásának napján egyaránt” szövegrésze a ■ ■ ■ ■ ■ t kizárja a jogosultak köréből, ekként a kárrendezésre jogosultakhoz képest a Társaságot hátrányosan különbözteti meg, melynek nincs alkotmányos indoka.

Tisztelt Alkotmánybíróság 32/2015. (XI.19) számú határozatában már kimondta, hogy „a megkülönböztetés alkotmányosságának a vizsgálatakor alapvetően abból kell kiindulni, hogy „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárás fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie” {3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [47]}. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, **kellő súlyú** alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján az adott homogén csoportba tartozó személyek – természetes vagy jogi személyek – közötti különbségtétel önmagában véve nem sérti az Alaptörvénynek a diszkriminációt tiltó XV. cikke (2) bekezdését. Az Alkotmánybíróság sok évtizedes gyakorlata során kialakított álláspontja szerint ez alapvetően azt jelenti, hogy a jognak

mindenkit *egyenlőként* kell kezelnie. Ennek megfelelően amennyiben *nem alapvető jog*, hanem *más jog, alkotmányos elv, vagy érték* érintettsége merül fel, akkor a megkülönböztetés abban az esetben lehet indokolt, illetve alkotmányos, amennyiben az *nem önkényes, illetve a tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka* áll fenn (59/2006 (X.20.) AB határozat, ABH 2007. 671.)

Tisztelt Alkotmánybíróság a jogegyenlőség követelményét értelmező 61/2992. AB határozatában megállapította, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalma – amennyiben a különbségtétel sérti az emberi méltósághoz való jogot - kiterjed az egész jogrendszerre. A jogegyenlőség lényege, hogy az állam, mint közhatalom, s mint jogalkotó köteles egyenlő elbánást biztosítani a területén tartózkodó minden személy számára. Ebben az összefüggésben nem tehet különbséget közöttük faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerint. Az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében foglalt tilalom nemcsak az emberi, illetve az alapvető állampolgári jogokra irányadó, hanem e tilalom - amennyiben a különbségtétel sérti az emberi méltósághoz való jogot - kiterjed az egész jogrendszerre, ide értve azokat a jogokat is, amelyek nem tartoznak az emberi jogok, illetőleg az alapvető állampolgári jogok közé. A jogegyenlőség nem jelenti a természetes személyeknek a jogon kívüli szempontok szerinti egyenlőségét is. ... Az állam joga, - s egyben bizonyos körben kötelezettsége is -, hogy a jogalkotás során figyelembe vegye az emberek között ténylegesen meglévő különbségeket. Az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése ugyanis nem bármifajta különbségtételt tilt, egy ilyen általános tilalom összeegyeztethetetlen lenne a jog rendeltetésével - hanem csupán az emberi méltósághoz való jogot sértő megkülönböztetéseket.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján amennyiben a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, akkor az önkényessé, ezért alaptörvény-ellenessé válik.

A jelen panasszal érintett közvetlen diszkrimináció alkotmányos vizsgálata során azt kell vizsgálni, hogy a jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie, azaz az emberi méltóságon nem eshet csorba. Ezt a jogalkotó indoklási kötelezettségének teljesítése során rögzített célok és szempontok szerint vizsgálhatjuk.

A jogalkotó a T/8157 irományszámú törvényjavaslat általános indoklásában az alábbi lényeges körülményeket említi meg, melyekre a törvény megalkotása, és a kárrendezésből kizárt jogutódlással összefüggésben figyelemmel volt:

„A törvényjavaslat célja az, hogy a bizalom helyreállítása érdekében az eredeti károsultak kárrendezése történjen meg. Ezért a törvényjavaslat arra tesz javaslatot, hogy azok legyenek jogosultak a kárrendezésre, akik mind a befektetési szolgáltató felszámolásának elrendelésekor, mind pedig a kárrendezés iránti kérelem benyújtásakor rendelkeznek az adott követeléssel.”

A jogalkotó azonos módon lenne köteles kezelni az összehasonlítható helyzetben lévő károsultakat, emellett a nyílt hátrányos megkülönböztetéshez semmilyen magyarázatot nem fűz, melyre figyelemmel a megkülönböztetés önkényes és indokolatlan. Az állam, mint közhatalom, s mint jogalkotó köteles egyenlő elbánást biztosítani a területén tartózkodó minden személy számára, melyre figyelemmel ezen követelménybe ütköző, támadott rendelkezés alaptörvény-ellenes.

Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésének sérelme

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18.§ bekezdése kimondja, hogy "a jogszabály tervezetéhez a jogszabály előkészítője indokolást csatol, amelyben bemutatja azokat a társadalmi, gazdasági, szakmai okokat és célokat, amelyek a javasolt szabályozást szükségessé teszik, továbbá ismerteti a jogi szabályozás várható hatásait."

A 2015. évi CCXIV. törvény 2.§ (1) bekezdéséhez fűzött indoklás nem rögzít semmilyen érvet, szakmai okot arra vonatkozóan, hogy a kárrendezésben érintettek körét miért szűkíti tovább a jogalkotó. Indokolatlan és egyértelműen hátrányos megkülönböztetés, hogy a 2.§ (1) bekezdés szerint jogutódként megjelölt személyek nem részesülnek a kárrendezésben.

Az Alkotmánybíróság határozataiból megállapítható, hogy a jogalkotásról szóló törvény szabályainak megsértése csak akkor valósít meg alkotmányosértést, ha az egyben alkotmányos rendelkezésbe is ütközik. Álláspontunk szerint a diszkrimináció tilalma olyan alkotmányos rendelkezés, mely jelen esetben megalapozza az alkotmányosértés megállapítását. A jogalkotónak érdemben kellett volna indokolnia, hogy a jogutódlás kapcsán milyen okok és szempontok indokolják a kárrendezésből való kimaradást.

A jogalkotónak indoklási kötelezettsége lett volna a törvényalkotás során, különösen akkor, ha a jogszabályi rendelkezés nyíltan hátrányos megkülönböztetést tartalmaz a többi károsulthoz képest, mely indoklási kötelezettséget a 2.§ (1) bekezdése vonatkozásában álláspontunk szerint nem teljesítette, és ez az alkotmányossági vizsgálatot is ellehetetleníti, emiatt a 2.§ (1) bekezdése már önmagában alaptörvény-ellenes.

3. A 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3) bekezdés a) és b) pontja

A kifogásolt 3.§ (3) bekezdés a) és b) pontjai a kárrendezésre jogosultak körét indokolatlanul szűkítik, és ezzel megsértik a diszkrimináció tilalmát, amikor kimondják „*nem jogosult kárrendezésre az,*

- a) aki a kárrendezési igény alapjául szolgáló követelése keletkezésétől a kárrendezési igény benyújtásáig terjedő időszakban vagy annak egy része alatt az 1. § (1) bekezdése szerinti kibocsátó vagy befektetési szolgáltató, vagy annak a társasági adóról és az osztalékadóról szóló törvény szerinti kapcsolt vállalkozásának vezető tisztségviselője, felügyelőbizottsági tagja, könyvvizsgálója, mindezeknek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) szerinti hozzátartozója,
- b) aki a kárrendezési igény alapjául szolgáló követelés keletkezésétől a kárrendezési igény benyújtásáig terjedő időszakban vagy annak egy része alatt a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény (a továbbiakban: Tpt.) 215. § (1) bekezdésében felsorolt személy vagy szervezet, vagy a kibocsátó, a lejegyző, vagy az értékesítő vállalkozással munkaviszonyban, munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyban álló személy, valamint a kötvényértékesítésben függő ügynökként vagy más módon közreműködő vállalkozás, ezzel munkaviszonyban, munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyban álló személy, továbbá mindezeknek a Ptk. szerinti hozzátartozója "

emélyes érintettsége különösen arra részükre, és a megkülönböztetés önkényes, valamint indokolatlan, emiatt alaptörvény-ellenes.

Az Alkotmánybíróság 32/2015. (XI.19). számú döntése a jelen ponttal összefüggésben az érintettséggel kapcsolatosan is iránymutatást ad, amikor rögzítette, hogy egy adott, valamely előnyt juttató jogszabály személyi hatályával összefüggésben a hátrányos megkülönböztetés sérelmét az a homogén csoportba tartozó jogalany is állíthatja, akire az adott jogszabály hatálya csak közvetve terjed ki. Alaptörvény-ellenes diszkrimináció ugyanis azáltal is megvalósulhat, hogy a jogalkotó meghatározott személyeket – kifejezett rendelkezéssel vagy hallgatással – kizár egy adott jogszabály alkalmazásából (a jogszabály által nyújtott előnyökből).

3.1. Alaptörvény-ellenesség jogi indoklása

A 2015. évi CCXIV. törvény a 3. § (3) bekezdés a) pontja sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

Álláspontom szerint, mint arra az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben többször is rámutatott, önmagában nem tilos egy adott kört megkülönböztetni (itt kizárni) valamely jogosultságból, a kizárás nem feltétlenül jelenti a diszkrimináció tilalmát. Ugyanakkor bármely kör megkülönböztetése esetén, a jogalkotónak azt indokolnia kell, méghozzá olyan indokkal, amely elégséges alkotmányossági hatályt vet fel.

Indítványozó a 3. § (3) bekezdés a) pontja tekintetében, mint arra rámutattunk nem zárja ki, hogy a kárrendezésből alkotmányosan kizárhatóak azok a személyek, akiknek az ügyfelek megkárosításáról tudomásuk volt (őket egyébként a 4. bekezdés már érinti), vagy beosztásukból, munkaköri kötelezettségükből adódóan tudniuk kellett volna. Ilyen kör megnevezhető lenne, de ebben a körben is biztosítani szükséges a jogalkotó indoklási kötelezettségét, amely alkalmas lenne arra, hogy például a kizárt kör indoklása alapján az Alkotmánybíróság megítélhesse annak alkotmányos elégségességét, megfelelőségét.

A 2015. évi CCXIV. törvény a 3. § (3) bekezdés b) pontja sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

Álláspontom szerint a 3. § (3) bekezdés b) pontjában a jogalkotó már az a) pontban, megfelelő alkotmányos indoklás mellett esetlegesen tudomásul vehető körön messze túlmutató módon, álláspontunk szerint alkotmányos módon indokolhatatlanul széles körben alkalmazza a kizárást, így talán nem is véletlen, hogy a jogalkotó az indoklását meg sem kíséri. A 3. § (3) bekezdés b) pontja indokolatlanul különbözteti meg hátrányosan a kárrendezésből kizárt károsultakat a kárrendezésre jogosult károsultakhoz képest, amikor az ügyfelek bizalmával visszaélő befektetési szolgáltatóval igen távoli jogviszonyban állókat és ezek hozzátartozóit is kizárja a kárrendezésből anélkül, hogy a károkozásért való felelősségük tekintetében bármilyen adat vagy akár csak a gyanú is felmerült volna. Maga az ügyfelek megtévesztésének „bizalmas” jellege okán, szinte kizárt, hogy a 3. § (3) bekezdés b) pontjában felsorolt érintetteknek bármilyen tudomása lehetett arról, hogy a befektetési szolgáltató súlyos jogsértéssel károsítja meg a befektetőket!

Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésének sérelme

A jogalkotó a 3. §-hoz fűzött indoklásban a kárrendezésre jogosultak körének további szűkítése kapcsán azt rögzíti, hogy *”a § (3) bekezdése rögzíti, hogy kik azok a személyek vagy szervezetek, akik nem jogosultak a kárrendezésre, a (4) bekezdés pedig a bűncselekményből származó ellenértékhez fűz hasonló jogkövetkezményeket.*

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18.§ bekezdése ezzel kapcsolatosan kimondja, hogy *“a jogszabály tervezetéhez a jogszabály előkészítője indokolást csatol, amelyben bemutatja azokat a társadalmi, gazdasági, szakmai okokat és célokat, amelyek a javasolt szabályozást szükségessé teszik, továbbá ismerteti a jogi szabályozás várható hatásait.”*

A 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3) bekezdéséhez fűzött indoklás nem rögzít semmilyen érvet, szakmai okot arra vonatkozóan, hogy a kárrendezésben érintettek körét miért szűkíti tovább. Indokolatlan és egyértelműen hátrányos megkülönböztetés, hogy a 3.§ (3) bekezdés b) pontjában megjelölt személyek nem részesülnek a kárrendezésben, amikor a károkozó magatartáshoz, annak megvalósításához igazolhatóan semmilyen közük nem lehetett. A befektetési szolgáltatók egy ellenőrzött piacon működtek, és a felügyelet által ellenőrzött befektetési szolgáltatók éltek vissza az ügyfelek bizalmával, mely tevékenységre a 3.§ (3) bekezdés b) pontjában megjelölt személyeknek, vagy Indítványozóknak sem lehetett rálátása, illetve információja.

Az Alkotmánybíróság határozataiból megállapítható, hogy a jogalkotásról szóló törvény szabályainak megsértése csak akkor valósít meg alkotmányosértést, ha az egyben alkotmányos rendelkezésbe is ütközik. Álláspontunk szerint a diszkrimináció tilalma olyan alkotmányos rendelkezés, mely jelen esetben megalapozza az alkotmányosértés megállapítását. XY indítványozót egyértelműen hátrányosan érinti, hogy a kárrendezésből azért maradt ki, mert közeli hozzátartozója munkát végzett az érintett befektetési szolgáltatóval szerződéses viszonyban álló függő ügynöknél. A jogalkotónak érdemben kellett volna indokolnia, hogy milyen okok és szempontok indokolják a kárrendezésből való kimaradást.

Álláspontunk szerint a törvény indoklást nem tartalmaz, mivel csak ténymegállapítást tartalmaz: *“a § (3) bekezdése rögzíti, hogy kik azok a személyek vagy szervezetek, akik nem jogosultak a kárrendezésre”*

A jogalkotónak indoklási kötelezettsége van a törvényalkotás során, különösen akkor, ha a jogszabályi rendelkezés hátrányos megkülönböztetést tartalmaz a többi károsulthoz képest, mely indoklási kötelezettséget a 3.§ vonatkozásában álláspontunk szerint nem teljesítette, és ez az alkotmányossági vizsgálatot is ellehetetleníti, emiatt a 3. § már önmagában alkotmány-ellenes.

Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

Az Alkotmánybíróság, a jelen beadvány indítványozóival azonos álláspontot foglalt el a 2015. november 17-i, 32/2015. (XI.19). számú döntésében, amikor egyrészt kimondta, hogy a jogalkotónak joga van kárrendezésről törvényt alkotni, ugyanakkor kimondta azt is, hogy abban az esetben, ha ilyen törvényt alkot, *„akkor azonos módon kell kezelnie minden, összehasonlítható helyzetben lévő károsultat.”*

Tisztelt Alkotmánybíróság a 32/2015 (XI.19). számú határozatában rögzítette azt is, hogy Alaptörvény-ellenes **diszkrimináció azált. al is megvalósulhat**, hogy a jogalkotó meghatározott személyeket – **kifejezett rendelkezéssel** vagy hallgatással – **kizár** egy adott jogszabály alkalmazásából (a jogszabály által nyújtott előnyökből).

Az indoklásban Tisztelt Alkotmánybíróság ezt követően azt is kimondta, hogy *„a megkülönböztetés alkotmányosságának a vizsgálatakor alapvetően abból kell kiindulni, hogy „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárást fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie”* {3024/2015. (II. 9.) AB

határozat, Indokolás [47]]. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvényellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}

A 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3) bekezdéséhez fűzött indoklás nem rögzít semmilyen érvet, szakmai okot arra vonatkozóan, hogy a kárrendezésben érintettek körét miért szűkíti tovább. Indokolatlan és egyértelműen hátrányos megkülönböztetés, hogy a 3.§ (3) bekezdés b) pontjában megjelölt személyek nem részesülnek a kárrendezésben, amikor a károkozó magatartáshoz, annak megvalósításához igazolhatóan semmilyen közük nem lehetett.

Az Alaptörvény XV. cikkének vonatkozásában az Indítványozók jogsérelmét az eredményezi, hogy a törvény által biztosított kedvezőbb feltételek és körülmények nem terjednek ki az azonos, vagy hasonló helyzetű személyekre, mivel a törvény kizárja őket a kárrendezésből, mely kizárás indokolatlan és önkényes, melyre figyelemmel alaptörvény-ellenes.

4. A 2015. évi CCXIV. törvény 10.§ (4) bekezdése

A jogalkotó a törvény 10.§ (4) bekezdésének utolsó mondatában „Ezen kibocsátott értékpapír-sorozatból későbbi időpontban újabb értékpapírok nem bocsáthatóak ki.” egy indoklás nélküli korlátozást vezet be a kárrendezési folyamat végig vitelében anélkül, hogy kellő információval, számításokkal alátámasztotta volna, hogy a kárrendezési folyamat indításakor általa becsült összeg elégséges lesz a kárrendezési alkotmányos keretek közötti megvalósítására.

A 2015. évi CCXIV. törvény a 10.§ (4) bekezdése sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

A törvényi szabályozás idézett mondatának hatályában történő megtartása alkalmas lehet arra, hogy abban az esetben, ha a jogalkotó által becsült keretösszeg „elfogy”, úgy azon károsultak, akiknek jogosultsága esetleg később kerül megállapításra, azon okból maradnának ki a kárrendezési folyamatból, hogy a törvény által meghatározott első és egyetlen kötvénykibocsátás által biztosított pénzügyi forrás elfogyott.

Ugyanakkor, éppen a jelen beadványban foglaltak remélt alkotmánybírósági egyetértése esetén olyan, ma még korlátozó szabályozási elemek kerülhetnek megsemmisítésre a törvény előírásai közül (Például, a kizártak indokolhatatlanul széles körének kárrendezése, a harmincmillió forint feletti károk kárrendezésből való kizárásának megsemmisítése, a kötvénykártól eltérő károsult kör kizárásának megsemmisítése, stb.), amely jelentősen megnövelheti a kárrendezéshez szükséges forrásigényt. Az Alaptörvény ellenes korlátok eltörlése esetén, az immár jogosulttá váló károsultak széles köre, együttes káruk nagysága miatt, a hatályában fennmaradó törvényben foglaltak szerinti kárrendezéséhez lényegesen nagyobb finanszírozási háttérre lesz szükség. Erre figyelemmel különösen a

[REDACTED] személyes érintettsége állapítható meg a kifogásolt rendelkezés tekintetében.

A később jogosulttá válók kimaradása a kárrendezésből, azon okból, hogy a törvényi korlátozta a kárrendezéshez felhasználható forrás nagyságát, olyan hátrányos megkülönböztetés, amely egyrészt sérti a demokratikus jogállamiság elvét (Alaptörvény B cikk 1. bekezdés). Sérti továbbá az Alaptörvény XV. cikk 1. és 2. bekezdésében foglalt azon elvárást, hogy a törvény előtt mindenki egyenlő, valamint senkit nem lehet bármely ok, helyzet alapján megkülönböztetni (a hátrányos megkülönböztetés tilalma).

Nem lehet jogszerűnek minősíteni egy olyan joghátrányt, amely azért éri a károsultak több csoportját, mert a jogalkotó, később jogellenesnek minősített, megsemmisített jogszabállyal, az abban foglaltakkal megteveszti az érintett károsultaknak. A később jogsértőnek minősített, törvényi helyeken leírtak szerint Ők jogszerűen maradtak ki a kárrendezésből, ezáltal az érintettek határidőben nem nyújtottak be kárrendezési kérelmet (hiszen az akkor hatályos törvény szerint ezt meg sem tehették), nem fogadták el a kárrendezési ajánlatot, annak a felajánláskori mértéke és/vagy következményei miatt, stb. **Nem lehet jogszerű egy olyan joghátrány, ami abból eredeztethető, hogy a károsultakat az állam, jogsértő törvényi szabályok közzétételével megtevesztette.**

5. A 2015. évi CCXIV. törvény 13.§ (2) bekezdése

A jogalkotó a törvény 13.§ (2) bekezdésében az alábbi rendelkezést alkotta: „*A kérelem 2016. február 15-ig nyújtható be. A határidő jogvesztő.*”. A törvényi szabályozás idézett bekezdésének hatályában történő megtartása alkalmas lehet arra, hogy abban az esetben, ha később Alaptörvénybe ütközőként megsemmisített okból, a károsultak egy korábban, a kárrendezésből kizárt csoportja felvetné a kárrendezési igényét, úgy a jogalkotó hivatkozhatna arra, hogy a törvény határidőben benyújtott kérelemhez kötötten rendezte a jogosultak kárát, és a jogvesztő határidő lejárt.

A 2015. évi CCXIV. törvény a 10.§ (4) bekezdése sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

Ugyanakkor, éppen a jelen beadványban foglaltak remélt alkotmánybírósági egyetértése esetén olyan, ma még korlátozó szabályozási elemek kerülhetnek megsemmisítésre a törvény előírásai közül (Például, a kizártak indokolhatatlanul széles körének kárrendezése, a harmincmillió forint feletti károk kárrendezésből való kizárásának megsemmisítése, a kötvénykártól eltérő károsulti kör kizárásának megsemmisítése, stb.), amely jelentős számú új jogosultsággal rendelkező károsulti csoport megjelenését jelenti. Erre figyelemmel különösen

Palotásné Horváth Zsuzsanna, a Magyar Értéktársaság elnöke, a Magyar Értéktársaság személyes

A később jogosulttá válók kimaradása a kárrendezésből, azon okból, hogy a törvény jogvesztő határidővel korlátozta a kárrendezéshez való hozzáférést, olyan hátrányos megkülönböztetés, amely egyrészt sérti a demokratikus jogállamiság elvét (Alaptörvény B cikk 1. bekezdés). Sérti továbbá az Alaptörvény XV. cikk 1. és 2. bekezdésében foglalt azon elvárást, hogy a törvény előtt mindenki egyenlő, valamint senkit nem lehet bármely ok, helyzet alapján megkülönböztetni (a hátrányos megkülönböztetés tilalma).

Nem lehet jogszerűnek minősíteni egy olyan joghátrányt, amely azért éri a károsultak több csoportját, mert a jogalkotó, később jogellenesnek minősített, megsemmisített jogszabállyal, az abban foglaltakkal megteveszti az érintett károsultakat. A később jogsértőnek minősített, törvényi helyeken leírtak szerint Ők jogszerűen maradtak ki a kárrendezésből, ezáltal az érintettek

6.1. Alaptörvény-ellenesség jogi indoklása

A 2015. évi CCXIV. törvény a 13.§ (3) bekezdés „értékpapírszámlán” szövegrésze sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

A jogalkotó indokolatlanul különbözteti meg hátrányosan a kárrendezésből pusztán azzal az indokkal kizárt károsultakat, hogy a befektetési szolgáltató szabálytalanul működött és a szerződésben vállalt kötelezettségéhez tartozó értékpapírszámla vezetést elmulasztotta, vagy azért, mert a jogalkotó indoklás nélkül, a kárrendezést értékpapírszámlán vezetett csaláshoz kötötte. A befektetési szolgáltatók immár felismerhetővé vált, sorozatos szabálytalan működése indokolta a 2015. évi XXXIX. és 2015. évi CCXIV. törvények megalkotását.

Tisztelt Alkotmánybíróság 32/2015. (XI.19). számú határozatában már a jogalkotóra nézve kötelező erővel kimondta, hogy „a megkülönböztetés alkotmányosságának a vizsgálatokor alapvetően abból kell kiindulni, hogy „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárást fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie” {3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [47]}. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}.

Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata alapján az adott homogén csoportba tartozó személyek – természetes vagy jogi személyek – közötti különbségtétel önmagában véve ugyan nem sérti az Alaptörvénynek a diszkriminációt tiltó XV. cikke (2) bekezdését. Az Alkotmánybíróság sok évtizedes gyakorlata során kialakított álláspontja szerint azonban ez alapvetően azt jelenti, hogy a jognak mindenkit „egyenlőként” kell kezelnie. Ennek megfelelően amennyiben *nem alapvető jog*, hanem *más jog, alkotmányos elv, vagy érték* érintettsége merül fel, akkor a megkülönböztetés abban az esetben lehet indokolt, illetve alkotmányos, amennyiben az „*nem önkényes, illetve a tárgyilagossá mérlegelés szerint ésszerű indoka áll fenn*” (59/2006 (X.20.) AB határozat, ABH 2007. 671.)

A jogalkotónak kiindulásképpen és általában azonos módon kell kezelnie az összehasonlítható helyzetben lévő károsultakat, köztük általában nem tehet különbséget aszerint, hogy a nekik kárt okozó befektetési szolgáltatók jogsértő működése adott esetben mely nyilvántartások meghamisítását és/vagy azok „elhagyását” tette szükségszerűvé a lelepleződés kockázatát csökkentve. Azok a károsultak, akiknek szabályos nyilvántartás hiányában értékpapírszámlájukon a kötvények nyilvántartása elmaradt, indokolatlanul és önkényesen kerülnek hátrányos megkülönböztetésre azokhoz képest, akik rendelkeznek a felszámolótól értékpapírszámla igazolással. Az állam, mint közhatalom, és mint jogalkotó köteles egyenlő elbánást biztosítani a területén tartózkodó minden személy számára, melyre figyelemmel az e követelménybe ütköző, az indítványozók által támadott törvényi rendelkezést nem lehet összeegyeztetni az Alaptörvénnyel.

Maga a jogalkotó is ellentmondásba kerül önmagával, amikor, mint feltételt, értékpapír számlán nyilvántartott követelést ír elő. Ugyanakkor miként lehet azt a 150 milliárd forint

hogy ahhoz arányos ellenszolgáltatás ne kapcsolódjon, kivéve, ha a szerződés egyértelműen ajándékozási célzattal köttetik meg.

Jelen törvényi rendelkezés jogsértő volta még ezen is túlmutat. A szabályozás szerint, a kárrendezési jogosultak döntő többségénél – mintegy harmincezer károsult – a kárrendezési jogosultság ellenében „megelégszik” a kárrendezés elszámolása során „ellentételezett” tételek valamint a hozzá tartozó jogok elvonásával. Ezt követően a minden egyéb szempontból azonos helyzetben lévő károsultak három százalékát kitevő, mintegy ezer károsult esetében fogalmazza csak meg azon további elvárását, hogy az Ő kárrendezésük kötelező további feltétele azon követeléseik, tulajdon várományuk átadása, a hozzá kötődő valamennyi joggal együtt, amellyel szemben kárrendezést már nem biztosít. Ezt a megkülönböztetést nem lehet másképpen értelmezni, mint annak burkolt kimondását, hogy aki harmincmillió forintnál nagyobb kárt szenvedett el, az harmincmillió forintnál nagyobb befektetésre volt képes, azaz magas vagyoni helyzetben volt a sérelem bekövetkezése előtt. Ez a jogalkotói gondolkodásmód álláspontom szerint morálisan is megengedhetetlen, hovatovább demagóg tartalommal bír, de egyben félreérthetetlenül és súlyosan sérti az Alaptörvény (és a nemzetközi szerződéseinkben foglalt – Egyezmény) kötelező erejű előírásait.

Alaptörvény XV. cikk 2. bekezdés: *„Magyarország az alapvető jogokat **mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.***

Nem véletlen, hogy az e kárrendezési folyamatban is érintett Befektető-védelmi Alap törvényi szabályozása, az általános jogelveknek megfelelően, kizárólag az általa húszezer euróig megtérített károk mértékéig szerzi meg a kártalanítás jogosultjainak követeléseit.

Az arányos ellentételezés nélküli elvonás a hárommillió és harmincmillió forint közti károkkal rendelkező károsultak tekintetében is megállapítható, hiszen a 11%-os önrészre figyelemmel tőlük is ellentételezés nélkül von el jogokat a törvény, és a követelés átszállását az ellenértéktől függetlenül írja elő, mely tulajdonjog sérelmét jelenti. Erre figyelemmel [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] érintettsége is megállapítható jelen rendelkezés alaptörvény-ellenessége kapcsán.

A jogszabályi rendelkezések kapcsán [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] személyes érintettsége különösen arra tekintettel állapítható meg, mert mindannyian harmincmillió forint feletti, kárrendezésre jogot biztosító követeléssel rendelkeznek, melynek kapcsán kárrendezés esetén arányos ellentételezés nélkül elvonják tulajdonukat és a rendelkezés kizárja, hogy utóbb a meg nem térült károkat harmadik személlyel szemben bíróság előtt érvényesíthessék, mely tulajdonjog és a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelmét is jelenti. Az is rögzíthető, hogy a törvény őket a harmincmillió, vagy a hárommillió forint alatti károsultakhoz képest hátrányosan különbözteti meg.

7.1. Alaptörvény-ellenesség jogi indoklása

A 2015. évi CCXIV. törvény a 15.§ (4) bekezdése sérti az Alaptörvény B) cikk (1), XIII. cikk (1) és (2) továbbá XV. cikk (1) és (2) és XXVIII. Cikk (1) bekezdéseit.

Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

A jogalkotó a jelen panasszal érintett rendelkezéssel a kárrendezés összegétől függetlenül biztosítja a teljes követelés Alapra történő átszállását, mely tényszerűen a harmincmillió forint feletti károsulti követelések ellenszolgáltatás nélküli elvonását jelenti.

A károsultak pénzkövetelésének harmincmillió forint feletti része is a károsultak vagyonának része, melynek kapcsán a tulajdonjog legsúlyosabb korlátozása, annak elvonása történik meg, méghozzá arányos ellentételezés, vagy alkotmányos indok nélkül.

Tisztelt Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata alapján a támadott rendelkezéssel összefüggésben azt kellett megvizsgálnia az Alkotmánybíróságnak, hogy amennyiben azok a tulajdonhoz való jog korlátozását valósítják meg, akkor e korlátozásra – az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében írtaknak megfelelően – más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, illetve a közérdek védelme érdekében került-e sor, s a korlátozás arányossága megállapítható-e.

Harmincmillió forint feletti károsulti követelésnél a kárrendezés során arányos ellentételezés nélkül elvonják a tulajdont, és a törvényi rendelkezés ezzel kizárja, hogy az érintett károsultak utóbb a meg nem térült kárukat harmadik személlyel szemben érvényesíthessék, mely a tulajdonjog olyan korlátozása, amely más alapvető jog érvényesülése, vagy alkotmányos érték, illetve a közérdek védelme nélkül, aránytalanul történik.

Tisztelt Alkotmánybíróság ennek kapcsán már korábbi döntéseiben is kimondta, hogy *„az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközéhez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.”* {30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 167, 171., legutóbb idézi: 3046/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [38]}

A törvény indoklása ezzel kapcsolatosan semmilyen iránymutatást nem tartalmaz, csupán rögzíti, hogy *„a jogosult követelése az ellenérték összegétől függetlenül teljes összegben”* száll át az Alapra. Ebből következően a tulajdonjog korlátozását, elvonását kimondó, támadott jogszabályi rendelkezés álláspontom szerint nem egyeztethető össze az Alaptörvénnyel.

Az indoklásban rögzített eljárás, miszerint a pénzkövetelés az ellenérték összegétől függetlenül teljes összegben száll át az Alapra, alapvető polgári jogi elvekkel és jogszabállyal is ellentétes, hiszen a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. V. törvény 6:61.§ szerint *„a szerződéssel kikötött szolgáltatásért - ha a szerződésből vagy a körülményekből más nem következik - ellenszolgáltatás jár”*. A magánjogi jogviszonyokban a visszterhességet vélelmezni kell, kivéve, ha az ügy természetéből, vagy a felek közötti viszonyból arra lehet következtetni, hogy az ügylet ingyenes.

Jelen esetben maga a törvény indoklása is rögzíti, hogy a követelésért ellenszolgáltatás, ellenérték jár, mely esetben figyelemmel kellett volna lenni az értékarányosságra is.

Abban az esetben ugyanis, ha a harmincmillió forintig tartó kárrendezést tekinti a teljes követelés ellentételezésének a jogalkotó, akkor a harmincmillió feletti követelések esetében fennáll az értékaránytalanság, továbbá a kárrendezésre jogosultak csoportján belüli hátrányos megkülönböztetés is a kisebb, a hárommillió, vagy a harmincmillió forint alatti kárral rendelkező személyekhez képest.

Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

Az Alkotmánybíróság, a jelen beadvány indítványozóival azonos álláspontot foglalt el a 2015. november 17-i, 32/2015. (XI.17) számú döntésében, amikor egyrészt kimondta, hogy a jogalkotónak joga van kárrendezésről törvény alkotni, ugyanakkor kimondta azt is, hogy abban az esetben, ha ilyen törvényt alkot, *„akkor azonos módon kell kezelnie minden, összehasonlítható helyzetben lévő károsultat.”*

Tisztelt Alkotmánybíróság 32/2015. (XI.17.). számú határozatában már kimondta, hogy *„a megkülönböztetés alkotmányosságának vizsgálatakor alapvetően abból kell kiindulni, hogy „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárást fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie”* {3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [47]}. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó *(egymással összehasonlítható helyzetben lévő)* jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, *kellő súlyú* alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}

A jogalkotó a harmincmillió feletti kárral rendelkező károsultakat a hárommillió és a harmincmillió forint alatti károsultakhoz képest hátrányosan és aránytalanul különbözteti meg. A hárommillió forint alatti károsultak a kárjukkal egyező mértékű kárrendezés fejében ruházzák át a teljes követelésüket és nincs meg nem térült kárjuk. A három és a harmincmillió közötti kárral rendelkezők esetében a kár kilencven százalék körüli megtérülésére szereznek jogot, további a kárukat meghaladó eszközeik elvonása nélkül. Míg a harmincmillió feletti károsultak a követelés értékétől függetlenül kénytelenek átengedni a követelésüket az Alapnak és ezzel elvonják a kárrendezés összege feletti pénzkövetelésüket és azt, hogy a harmincmillió feletti, máshonnan meg nem térülő kárukat harmadik személyekkel szemben érvényesíthessék. Ennek a károsulti körnek a kárrendezés idézet szabályainak érvényesülése esetén, a megtérülési százaléka számos esetben csak öt-tíz százalék körüli, melynek arányossága álláspontom szerint alkotmányos indokkal nem indokolható.

Ez a kárrendezésre jogosultak csoportján belül indokolatlan különbségtétel. A hárommillió forint alatti károsultak nem kötelesek felajánlani követelésüket meghaladó egyéb vagyoni eszközeik egy részét az Alapnak, hogy a kárrendezéshez hozzájussanak, míg az ezen összeghatár feletti károsultak a követelésük összegétől függően a vagyonuk egyre nagyobb hányadát kénytelenek átengedni az

Alapnak. Álláspontunk szerint jogszerűen csak a kárrendezés erejéig történő követelés átszállás lehet csak alkotmányos.

Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésének sérelme

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18.§ bekezdése kimondja, hogy *“a jogszabály tervezetéhez a jogszabály előkészítője indokolást csatol, amelyben bemutatja azokat a társadalmi, gazdasági, szakmai okokat és célokat, amelyek a javasolt szabályozást szükségessé teszik, továbbá ismerteti a jogi szabályozás várható hatásait.”*

A 2015. évi CCXIV. törvény 15.§ (4) bekezdéséhez fűzött indoklás nem rögzít semmilyen érvet, szakmai okot arra vonatkozóan, hogy mi indokolja a tulajdonjog korlátozását, milyen közérdekből, vagy más alkotmányos elv, illetve alapjog miatt szükséges a tulajdonjog arányos ellentételezés nélküli elvonása, illetve a hárommillió forint alatti kárral rendelkezőkhöz, vagy a BEVA által kártalanítottakhoz képest miért nem a kifizetéssel arányosan száll át a követelés az Alapra. A jogalkotó a harmincmillió forint esetében az OBA és a BEVA szabályozást figyelembe veszi, azonban a követelés átszállásakor mégsem az ott írtakat alkalmazza, azaz nem csak az ellenérték, a kifizetés erejéig, hanem az ellenértéktől függetlenül rendeli átadni a pénzkövetelést és/vagy a tulajdont.

A jogalkotónak érdemben kellett volna indokolnia, hogy milyen okok és szempontok indokolják az ellenértéktől független követelés-átszállást, továbbá azt is, hogy milyen alkotmányos indoka lehet annak, hogy a károsult a meg nem térült kárát miért ne érvényesíthetné bármely eljárásban.

Az Alkotmánybíróság határozataiból megállapítható, hogy a jogalkotásról szóló törvény szabályainak megsértése csak akkor valósít meg alkotmányosértést, ha az egyben alkotmányos rendelkezésbe is ütközik. Álláspontunk szerint a tulajdonjog védelme és a diszkrimináció tilalma olyan alkotmányos rendelkezés, mely jelen esetben megalapozza az alkotmányosértés megállapítását.

A jogalkotónak indoklási kötelezettsége lett volna a törvényalkotás során, különösen akkor, ha a jogszabályi rendelkezés tulajdonjog korlátozást, annak legsúlyosabb formáját a tulajdonjog elvonását tartalmazza, mely indoklási kötelezettséget a 15.§ (4) bekezdése vonatkozásában álláspontunk szerint nem teljesítette, és ez az alkotmányossági vizsgálatot is ellehetetleníti, emiatt a törvény 15.§ (4) bekezdése már önmagában alaptörvény-ellenes. Álláspontom szerint a jogalkotó azért nem indokolta e jogszabályi elvárását, mert ilyen indok jogszerűen nem létezhet, a jogalkotó jogsértő gondolkodásának leírása pedig nem elvárható.

Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésének sérelme

A fentiekben túlmenően a 2015. CCXIV. törvény 15.§ (4) bekezdése a nemzetközi szerződésekben rögzített és az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében biztosított bírósághoz való fordulás jogát is sérti, mivel megfosztja a károsultakat attól, hogy a máshonnan meg nem térülő kárukat peres eljárásban érvényesítsék.

Az igazságszolgáltatás bírói monopólium, mely biztosítja, hogy kizárólag bíróságok útján történhet igazságszolgáltatás. Az állam kötelezettsége ugyanis, hogy polgári jogok és kötelezettségek elbírálásának bírói útját biztosítsa (59/1993. (XI.29) AB határozat.)

Tisztelt Alkotmánybíróság által korábban rögzítettek szerint a jogállam fogalmához nem csupán a jogállami intézményrendszer formális kiépítése, hanem annak normális működtetése – ehhez szükséges költségvetési eszközök rendelkezésre bocsátása - is hozzátartozik (28/1995. (I.19) AB határozat).

A hatalmi ágak megosztását, a bírói függetlenséget, a tisztességes eljáráshoz való jogot és ezekből következően a jogállamiságot is sérti, ha a törvényhozás nem biztosítja, hogy károsult személyek az általuk hatékonynak ítélt jogi utat választva, bíróság előtt, általuk megjelölt alperessel szemben érvényesítsék igényüket. A jogalkotó azzal, hogy a harmincmillió forint feletti károk bíróság előtti érvényesítését kizárta, a károsultak bírósághoz való fordulás jogát korlátozta

A jelen panasszal érintett 2015. CCXIV. törvény 15.§ (4) bekezdése a nemzetközi szerződésekben vállalt kötelezettségeket is sérti, így különösen az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (továbbiakban: Egyezmény) 6. és 13. Cikkeiben és első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglaltakat, amely felveti az Egyezmény 41. Cikk alkalmazásának szükségét, ha a törvényi hely hatályban marad!

8. A 2015. évi CCXIV. törvény 15.§ (5) bekezdése

A kifogásolt **15. § (5) bekezdés** szerint „*a kárrendezés során a 16. § alapján megállapított, az Alappal szemben fennálló kárrendezési igény nem ruházható át.*”

A fentiekben ismertetettek szerint e jogszabályi rendelkezések kapcsán [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] személyes érintettsége különösen arra tekintettel állapítható meg, mert mindannyian jogosultak a kárrendezésre és a jogalkotó indokolatlanul korlátozza a tulajdon feletti rendelkezést.

A 2015. évi CCXIV. törvény a 15.§ (5) bekezdése sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

A jogalkotó a 2015. CCXIV. törvény 15.§ (5) bekezdésével kizárja a kárrendezés kapcsán a jogosultat megillető pénzkövetelés átruházását, mely a jogosult rendelkezési jogának egyértelmű korlátozása.

Ennek kapcsán a fentiek szerint azt kellett megvizsgálni, hogy amennyiben azok a tulajdonhoz való jog korlátozását valósítják meg, akkor e korlátozásra – az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében írtaknak megfelelően – más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, illetve a közérdek védelme érdekében került-e sor, s a korlátozás arányossága megállapítható-e.

Jelen támadott jogszabályi rendelkezés kapcsán is irányadó Tisztelt Alkotmánybíróság korábbi döntése, mely szerint „*az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközehez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél*

tulajdont nem veszi figyelembe, nem ismeri el kárrendezésre jogosító befektetésként, ugyanakkor a 15.§ (4) bekezdése szerint az ellenérték összegétől függetlenül ezt a vagyont is elvonja. A törvény indoklása a harmincmillió forintos határt a BEVA vagy OBA kifizetési kötelezettségének felső határához hasonlítja, ám egyrészt itt nem kifizetés felső határát jelöli meg, hanem egy olyan összeget, melyet hozamokkal és önrésszel csökkenteni kell, másrészt a kárrendezés a számítási mód alapján bizonyosan soha nem érheti el az OBA vagy a BEVA által biztosított harmincmillió forintot, még a BEVA kártalanításával együtt sem. Az indoklásból az lenne levezethető, hogy a kárrendezés ne haladja meg a piaci normál kártalanítás harmincmillió forintos összegét, ám az nem, hogy meg se közelítse ezt a kártalanítási összeget, hanem inkább a nullához közelítsen.

9.1. Alaptörvény-ellenesség jogi indoklása

A 2015. évi CCXIV. törvény a 16.§ (3) bekezdése sérti az Alaptörvény B) cikk (1) és XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit.

Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

Jelen indítványban már hivatkoztunk arra, hogy nem vitatható, miszerint a jogalkotónak joga van kárrendezésről törvényt alkotni, ugyanakkor abban az esetben, ha ilyen törvényt alkot, **„akkor azonos módon kell kezelnie minden, összehasonlítható helyzetben lévő károsultat.”**

Tisztelt Alkotmánybíróság 32/2015. (XI.19) számú határozatában már kimondta, hogy *„a megkülönböztetés alkotmányosságának a vizsgálatakor alapvetően abból kell kiindulni, hogy „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárást fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie” {3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [47]}. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, **kellő súlyú** alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}*

A jogalkotó a jelen panasszal érintett rendelkezéssel kizárja azt, hogy a károsultak a kötvény vásárlása érdekében megfizetett összeg harmincmillió forintot meghaladó része után kárrendezésben részesüljenek, vagy azt a károsultak javára bármilyen módon figyelembe vegyék az ellenérték kiszámítása során. A kárrendezés során a harmincmillió forint feletti befektetésekkel rendelkezőket emiatt jelentős hátrányosan megkülönböztetik azokhoz képest, akik kisebb összegű befektetéssel rendelkeztek.

Bár a jogalkotó ilyen indoklást nem tesz, a szabályozás szelleméből adódóan akár tényszerűen is kiolvasható, egy a jogszerűséggel össze nem egyeztethető, az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésével tiltott, a vagyoni helyzet alapján történő súlyos joghátrány alkalmazása. A jogalkotó az általa magas anyagi, vagyoni helyzetben lévőknek „ítélt” befektetők esetében, a számukra előnyt jelentő kárrendezést kizárja. Ugyanakkor hátrányukra, tőlük a teljes befektetésükből származó valamennyi jogot, a harmincmillió és hárommillió forint alatti károsultaktól eltérően, a kártalanítást meghaladóan is el kívánja vonni. Majd további joghátrányként a kárrendezésben figyelembe nem

vett értékpapírok utáni hozamot is levonja a kárrendezésből, amelynek eredményeképpen, az érintettek döntő többségét teljesen kizárja a kárrendezési folyamatból. Mint arra **16. § jogsérelmi kifejtésénél** részletesen rámutatunk, ráadásként, és indokolatlanul valamennyi hozamot ún. káron szerzett jövedelemnek tekint, miközben ezt semmilyen érveléssel nem tudja alátámasztani. Egy több évtizede valós és jogszerű gazdasági tevékenységet is végző vállalatcsoport által „megtermelt” valós jövedelemnek a jogsértő tevékenységből származó „kiegészítése” esetén igazolni kell, hogy az érintettek által kapott hozam egésze (vagy milyen aránya) származott a jogsértő tevékenységből.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján az adott homogén csoportba tartozó személyek – természetes vagy jogi személyek – közötti különbségtétel önmagában véve nem sérti az Alaptörvénynek a diszkriminációt tiltó *XV. cikke (2) bekezdését*. Az Alkotmánybíróság sok évtizedes gyakorlata során kialakított álláspontja szerint ez alapvetően azt jelenti, hogy a jognak mindenkit *egyenlőként* kell kezelnie. Ennek megfelelően amennyiben *nem alapvető jog*, hanem *más jog, alkotmányos elv, vagy érték* érintettsége merül fel, akkor a megkülönböztetés abban az esetben lehet indokolt, illetve alkotmányos, amennyiben az *nem önkényes, illetve a tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka* áll fenn (59/2006 (X.20.) AB határozat, ABH 2007. 671.)

Tisztelt Alkotmánybíróság a jogegyenlőség követelményét értelmező 61/2992. AB határozatában megállapította, miszerint a jogegyenlőség lényege, hogy az állam, mint közhatalom, s mint jogalkotó köteles egyenlő elbánást biztosítani a területén tartózkodó minden személy számára. Ebben az összefüggésben nem tehet különbséget közöttük faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerint. Az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében foglalt tilalom nemcsak az emberi, illetve az alapvető állampolgári jogokra irányadó, hanem e tilalom - amennyiben a különbségtétel sérti az emberi méltósághoz való jogot - kiterjed az egész jogrendszerre, ide értve azokat a jogokat is, amelyek nem tartoznak az emberi jogok, illetőleg az alapvető állampolgári jogok közé.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján amennyiben a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, akkor az önkényessé, ezért alaptörvény-ellenessé válik.

A jelen panasszal érintett közvetlen diszkrimináció alkotmányos vizsgálata során azt kell vizsgálni, hogy a jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie, azaz az emberi méltóságon nem eshet csorba.

A kár, az egyes befektetők által a befektetési szolgáltatónál elhelyezett vagyon mértékének jelentősége ugyanakkor nem ítéhető meg objektíven. A kár mértéke önmagában nem lehet különbségtétel indoka.

Bizonyosan indokolatlan és hátrányos az a kárrendezés, mely a kárviselést vagyonosabb, nagyobb összeget befektető károsultakra hárítja, mely abban is megnyilvánul, hogy a korábbi kárrendezéshez képest részükre a Kárrendezési Alap lényegesen kisebb kifizethető összeget határozott meg a harmincmillió fix felső határ figyelembevételével, ezáltal és a 15.§ (4) bekezdése szerinti teljes követelésátzállás miatt teljes kárukat maguk kénytelenek viselni.

Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésének sérelme

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18.§ bekezdése kimondja, hogy *“a jogszabály tervezetéhez a jogszabály előkészítője indokolást csatol, amelyben bemutatja azokat a társadalmi,*

gazdasági, szakmai okokat és célokat, amelyek a javasolt szabályozást szükségessé teszik, továbbá ismerteti a jogi szabályozás várható hatásait.”

A 2015. évi CCXIV. törvény 16.§ (3) bekezdéséhez fűzött indoklás szerint: „**a kárrendezés felső határát alapvetően meghatározza a pénz- és tőkepiac szereplőinek felszámolása esetére biztosított kártalanítás mértéke. A betétesek védelmét biztosító Országos Betétbiztosítási Alap, továbbá a befektetők védelmét biztosító Befektető-védelmi Alap által biztosított kártalanítás mértéke a pénz-, illetve tőkepiaci szereplők felszámolásának bíróság általi elrendelése esetére betétesenként, illetve 2016. január 1-től befektetőnként harmincmillió forint. Az Alap kárrendezése ezen felemelt összegű befektetői kártalanítással összhangban kerül megállapításra, ekként az ellenérték kiszámítása során a 2016. január 1-jétől alkalmazandó BEVA kártalanítási összeget veszi alapul a törvényjavaslat. A pénzügyi piac normál működése során irányadó kártalanítás összegét meghaladó kárrendezés semmiképpen nem tekinthető célnek.**”

A jogalkotó a törvény indoklásával ellentétesen nem a BEVA 2016. január 1-jétől hatályos harmincmillió forint összegben maximált kártalanítási összegét veszi irányadónak a kárrendezéskor, hanem a kötvény vásárlása érdekében megfizetett összegből legfeljebb harmincmillió forintot, melyet ezt követően különböző számításokkal és önrésszel csökkent. Ez az oka annak is, hogy a kárrendezési összeg nulla, vagy a korábbi QKKA általi kárrendezés töredéke.

Az indoklás szerint célként megfogalmazott harmincmillió forintos kárrendezési és kártalanítási kifizetést a törvény biztosan egyetlen egy esetben sem biztosítja. A BEVA általi kártalanítás kifizetése ugyanis a kötvény vásárlása érdekében megfizetett összegből, de legfeljebb harmincmillió forint összegből levonásra kerül, melyet követően levonásra kerülnek a hozamok és 11% önrész a három-millió forint feletti károknál. Ez a számítás kizárja, hogy a kárrendezés és a BEVA általi kártalanítás együttes összege megközelítse a jogalkotói célként megfogalmazott harmincmillió forintot, ekként egyértelműen nem e harmincmillió forintos összeggel összhangban kerül sor a kárrendezésre.

A jogalkotó köteles lett volna álláspontunk szerint indokolni, hogy miszerint határozta meg azt, hogy a kötvény vásárlása érdekében megfizetett összegből csupán harmincmillió forint összeget lehet figyelembe venni, különösen a 15.§ (4) bekezdése szerinti tulajdonjog elvonásra tekintettel. A BEVA és az OBA – nevében is szereplő – biztosítási jellegű működése nem hasonlítható össze egy ex gratia jellegű kárrendezéssel. Jelen esetben a jogalkotó által megalkotott önálló jogszabályban írt tulajdonjogot érintő fix harmincmillió forintos felső határ megjelölésének önálló indokait a törvényjavaslat indoklásában meg kellett volna jelölni. Az indoklás nélküli harmincmillió forint feletti károk teljes kizárása a kárrendezésből – ennek kapcsán pedig a harmincmillió forint feletti károsultak hátrányos megkülönböztetése - nem lehet jogszerű.

Az indoklás fentiekre tekintettel pontatlan, és sérti a jogalkotásról szólón törvényt. A téves indoklás sérti a jogállamiság követelményét.

Az Alkotmánybíróság határozataiból megállapítható, hogy a jogalkotásról szóló törvény szabályainak megsértése csak akkor valósít meg alkotmányosértést, ha az egyben alkotmányos rendelkezésbe is ütközik. Álláspontunk szerint a diszkrimináció tilalma olyan alkotmányos rendelkezés, mely jelen esetben megalapozza az alkotmányosértés megállapítását.

9.2. Kárrendezési űrlap jogsértő tartalma

A törvény 13.§ (1) bekezdése szerint a kárrendezés kérelem alapján történik. A kárrendezésre jogosult kérelmét az Alap által rendszeresített űrlapon, az Alap kárrendezési szabályzatában meghatározott módon, írásban nyújthatja be.

A törvény azonban nem rendelkezik arról, hogy a Kárrendezési Szabályzat, illetve az űrlap jogszerűségét miként ellenőrzik, továbbá, hogy az esetleges jogsértő szabályzatban foglalt rendelkezés, illetve az űrlap jogsértő tartalma kapcsán milyen jogorvoslati lehetőség áll rendelkezésre.

A kérelem benyújtására rendszeresített és kötelező jelleggel előírt űrlap az alábbi, Indítványozók álláspontja szerint jogsértő nyilatkozatot tartalmazza:

„Jelen űrlapon a Kárrendezési törvény hatálya alá tartozó kötvényekre vonatkozó teljes követelésemet feltüntettem, és kérem a Kárrendezési Alaptól a 2015. évi CCXIV. törvény szerinti kárrendezést, továbbá a Befektető-védelmi Alaptól a 2001. évi CXX. törvény szerinti kártalanítást. A kérelemhez készült tájékoztató anyagban foglaltakat megismertem, és tudomásul vettem.”

A kárrendezési űrlap nyilatkozatában a jogosultnak el kell fogadnia a törvényt, annak számítási módját, mely rendelkezések a jelen beadványban kifejtettek szerint az Alaptörvénybe ütköznek. Álláspontom szerint a később, az alkotmányossági vizsgálat során számos meghatározó pontjában az Alaptörvénnyel össze nem egyeztethetőnek minősített törvényi rendelkezéseket, súlyos joghátrány felvetésének terhe mellett, így szinte kötelező erővel kikényszerített elfogadó, tudomásul vevő nyilatkozathoz - a nyilatkozattal érintett törvényi helyek alaptörvény-ellenesség megállapítása esetén - a továbbiakban joghatás nem kapcsolódhat, így a nyilatkozat érvénytelenségét álláspontom szerint ki kell mondani. Ezzel ellentétes álláspont esetén a jogállamiság és jogbiztonság sérül.

Erre figyelemmel kérjük, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság kérelmünknek történő helyt adás esetén a határozat indoklásában röviden foglaljon állást abban a tekintetben, hogy az űrlapon szereplő nyilatkozat osztja a nyilatkozattal érintett, alaptörvény-ellenes törvényi rendelkezések sorsát, ekként az Alkotmánybíróság döntését követően a nyilatkozat egésze, de különösen az abban foglalt, a károsultaktól elvont jogokra, további jogérvényesíthetőségük elvonására való hivatkozás semmis.

10. A 2015. évi CCXIV. törvény 16.§ (4) bekezdése

A kifogásolt 16. § (4) bekezdés szerint *„a kárrendezésre jogosult részére fizetendő ellenérték meghatározása során a (3) bekezdés szerinti összegből le kell vonni a kárrendezésre jogosultnak vagy jogelődjének 2008. január 1-jétől az 1. § (1) bekezdése szerinti kibocsátó által kibocsátott kötvényére tekintettel jóváírt hozamot.”*

A jogalkotó, jelen törvényi szabályozással további, jelentős joghátrányként vezeti be, hogy a kárrendezés során megállapított alapösszeget csökkenti a kárrendezéssel érintett kötvények utáni, 2008. január 1-ét követően jóváírt „hozammal”, mint a jogalkotó által önkényesen, és nem is igazoltan ún. káron szerzett jövedelemmel. A jogalkotó ezen is túlmegegy azzal, hogy a kárrendezésben figyelembe nem vett értékpapírok utáni hozamot is levonja a kárrendezésből, amelynek eredményeképpen, az érintettek döntő többségénél jelentősen csökkenti a kárrendezési

hogy azok forrása mindvégig az általa ellenőrzött tőkepiacon végzett törvénytelen ügyletekből és tevékenységből származik. A jogalkotó ezzel kapcsolatosan a törvény indoklásában csak leszögezi, hogy a hozamok jóváírása, kifizetése „tulajdonképpen tőketérülésnek tekinthető”. Az, hogy ez a megállapítás 2008. január 1-jétől igaz lenne, semmivel nem igazolt.

Tisztelt Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata alapján a támadott rendelkezéssel összefüggésben azt kell megvizsgálnia az Alkotmánybíróságnak, hogy amennyiben azok a tulajdonhoz való jog korlátozását valósítják meg, akkor e korlátozásra – az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében írtaknak megfelelően – más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, illetve a közérdek védelme érdekében került-e sor, s a korlátozás arányossága megállapítható-e.

A jogalkotó külön indoklás és másik alapjog védelme nélkül a hozamokban megnyilvánuló, és jóhiszeműen, jogszerűen birtokba vett tulajdont minősíti át és kezeli „káron szerzett” jövedelemként, ennek eredményeként a kárrendezés során az ellenérték kiszámításakor a jogosult figyelembe vehető vagyona, a kötvények vásárlása során megfizetett összeg indokolatlanul csökken. Ez a tulajdon sérülését jelenti.

Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

Jelen indítványban már hivatkoztunk arra, hogy nem vitatható, miszerint a jogalkotónak joga van kárrendezésről törvényt alkotni, ugyanakkor abban az esetben, ha ilyen törvényt alkot, „*akkor azonos módon kell kezelnie minden, összehasonlítható helyzetben lévő károsultat.*”

Tisztelt Alkotmánybíróság 32/2015. (XI.19) számú határozatában már kimondta, hogy „*a megkülönböztetés alkotmányosságának a vizsgálatokor alapvetően abból kell kiindulni, hogy „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárást fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie” {3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [47]}. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}*

A jogalkotó azzal, hogy a 16.§ (3) bekezdése szerinti összegből arányosítás nélkül rendeli levonni a hozamokat, a harmincmillió feletti kárral rendelkező károsultakat a hárommillió forint alatti károsultakhoz képest hátrányosan különbözteti meg. A nagyobb megtakarításhoz ugyanis a befektetési szolgáltató által százalékos mértékben ajánlott kamat magasabb hozamot jelent, mely a magasabb megtakarítással rendelkezőknél a maximált harmincmillió forintos összegből történő nagyobb hozamlevonás okán aránytalan, indokolatlan hátrányt jelent.

A támadott rendelkezés kapcsán a hátrányos megkülönböztetés abban a tekintetben is megállapítható, hogy azon befektetőket, akik nem vették fel a hozamokat, hanem új kötvényt vásároltak hátrány éri azokhoz képest, akik a hozamokat, és adott esetben a tőkét, vagy a tőke egy részét is felvették. Az ügyfeleket megtevesztő befektetési szolgáltató ügyfelei között nem lehet

aszerint különbséget tenni, hogy az egyes ügyfelek milyen befektetési döntést hoztak, milyen befektetési terméket választottak, és a tőkével, illetve a hozamokkal miként rendelkeztek.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján az adott homogén csoportba tartozó személyek – természetes vagy jogi személyek – közötti különbségtétel önmagában véve nem sérti az Alaptörvénynek a diszkriminációt tiltó *XV. cikke (2) bekezdését*. Az Alkotmánybíróság sok évtizedes gyakorlata során kialakított álláspontja szerint ez alapvetően azt jelenti, hogy a jognak mindenkit *egyenlőként* kell kezelnie. Ennek megfelelően amennyiben *nem alapvető jog*, hanem *más jog, alkotmányos elv, vagy érték* érintettsége merül fel, akkor a megkülönböztetés abban az esetben lehet indokolt, illetve alkotmányos, amennyiben az *nem önkényes, illetve a tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka* áll fenn (59/2006 (X.20.) AB határozat, ABH 2007. 671.)

Tisztelt Alkotmánybíróság a jogegyenlőség követelményét értelmező 61/2992. AB határozatában megállapította, miszerint a jogegyenlőség lényege, hogy az állam, mint közhatalom, s mint jogalkotó köteles egyenlő elbánást biztosítani a területén tartózkodó minden személy számára. Ebben az összefüggésben nem tehet különbséget közöttük faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerint. Az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében foglalt tilalom nemcsak az emberi, illetve az alapvető állampolgári jogokra irányadó, hanem e tilalom - amennyiben a különbségtétel sérti az emberi méltósághoz való jogot - kiterjed az egész jogrendszerre, ide értve azokat a jogokat is, amelyek nem tartoznak az emberi jogok, illetőleg az alapvető állampolgári jogok közé.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján amennyiben a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, akkor az önkényessé, ezért alaptörvény-ellenessé válik.

A jelen panasszal érintett közvetlen diszkrimináció alkotmányos vizsgálata során azt kell vizsgálni, hogy a jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie, azaz az emberi méltóságon nem eshet csorba.

A kár mértékének jelentősége ugyanakkor nem ítéhető meg objektíven. Hasonlóan nem ítéhető meg objektíven, hogy az egyes jogosultak milyen befektetési döntést hoztak a hozamok vagy a tőkebefektetés felvétele, vagy ismételt befektetése kapcsán. Ennek kapcsán azon befektetők egyértelműen előnyösebb helyzetben vannak, akik a befektetési szolgáltató felszámolásának elrendelése napján már nem rendelkeztek befektetéssel az érintett szolgáltatónál, az ő befektetett tőkéjük és hozamaik a jogalkotói indoklás szerint a károsultak tőkéje terhére kerültek kifizetésre. Azok is előnyösebb helyzetben vannak, akik 2008. január 1-jéhez képest később váltak a befektetési szolgáltató ügyfeleivé, hiszen esetükben a hozamszámítás időtartama rövidebb. Ugyanakkor ez a befektetési döntés sem ítéhető meg objektíven, nem lehet ez alapján a csoport tagjai közt különbséget tenni.

A kár mértéke, ezzel arányos százalékos hozam mértéke, vagy befektetési döntés mibenléte önmagában nem lehet különbségtétel indoka.

Bizonyosan indokolatlan és hátrányos az a kárrendezés, mely a kárviselést vagyonosabb, nagyobb összeget befektető károsultakra hárítja, mely abban is megnyilvánul, hogy a korábbi kárrendezéshez képest részükre a Kárrendezési Alap nulla forint kifizethető összeget határozott meg, ezáltal teljes kárukat maguk kénytelenek viselni.

Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésének sérelme

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18.§ bekezdése kimondja, hogy *“a jogszabály tervezetéhez a jogszabály előkészítője indoklást csatol, amelyben bemutatja azokat a társadalmi, gazdasági, szakmai okokat és célokat, amelyek a javasolt szabályozást szükségessé teszik, továbbá ismerteti a jogi szabályozás várható hatásait.”*

A 2015. évi CCXIV. törvény 16.§ (4) bekezdéséhez fűzött indoklás a hozamok levonásával kapcsolatosan azt rögzíti, hogy a hozamot az értékesítésből származó újabb bevételekből fedezték, azaz ténylegesen kötvényhozam nem realizálódott, a hozam kifizetése tulajdonképpen tőketérülésnek tekinthető.

Az indoklás ebben a formában szükségszerűen pontatlan és valótlan, hiszen a befektetési szolgáltatók egy állam által ellenőrzött piacon, jogszerű működés látszatát keltve működtek, melynek egyik szükséges ismérve, hogy jogszerűen bevételekre is szert tettek. Azaz szükségszerűen nem minden tevékenység volt törvénytelen és különösen nem igazolt, hogy 2008. január 1-jétől kezdődően.

A jogalkotó emellett jogszerűen feltételezésekből nem indulhat ki az egyes jogszabályi rendelkezések megalkotása kapcsán. Nem fogadhat el tényt valónak, amíg be nem bizonyosodik, hogy minden 2008. január 1-jét követően realizált és elért hozam forrása törvénytelen ügylet volt, vagy ténylegesen a befektető tőkéjének visszafizetése valósult meg hozamok kifizetésekor.

A jogalkotó a törvény indoklásában rögzíti, hogy „a hozamot az értékesítésből származó újabb bevételekből fedezték” és „a hozam kifizetése tőketérülésnek tekinthető.”

Ha a hozamkifizetés a piramisjátékokra jellemzően az újabb értékesítésekből történik, akkor a tényleges károsultak tőkebefizetése fedezték a korábbi befektetők részére történő tényleges kifizetéseket. Ez azt is jelenti, hogy a károsultak hozamai tényleges kifizetés hiányában nem tekinthető az ő tőkéjük megtérülésének.

A jogalkotó ugyanazt a magatartást és hozamot jogilag eltérően minősíti attól függően, hogy azt a befektető felvette, vagy sem. Abban az esetben, ha a befektető a hozamokat felvette, úgy ez jogszerű és elszámolási, visszafizetési kötelezettség nélkül marad. Amennyiben a befektető a befektetési szolgáltatónál hagyta a hozamokat, úgy a hozamot biztosító befektetés jogsértő jellegére figyelemmel azt jogsértőnek tekinti, és elszámolási körbe vonja. Ez a jogállamiság és jogbiztonság sérülését jelenti. Nem lehetséges, hogy ugyanazt a magatartást a jogalkotó kétféleképp minősítse, és eltérő jogkövetkezményt társítson ugyanazon tényálláshoz.

A jogalkotó ezen túlmenően a tőkekövetelés terhére történő hozam-elszámolással lezárt magánjogi jogviszonyba, elszámolással lezárt polgári jogi jogügyletekbe avatkozik be visszamenőlegesen.

A téves indoklás sérti a jogállamiság követelményét.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2.§ (2) bekezdése az előzőekben leírtakkal kapcsolatosan kimondja, hogy *“jogszabály a **hatálybalépését megelőző időre** nem állapíthat meg kötelezettséget, meglévő kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint **nem vonhat el** vagy korlátozhat **jogot**, és **nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.**”*

A 2015. évi CCXIV. törvény 16.§ (4) bekezdése a jogállamiság részét jelentő jogbiztonság fentiek szerinti tartalmát is megsérti azzal, hogy a hatálybalépését megelőző időben keletkezett és a jogosult

tulajdonába egy elszámolás eredményeként került, megszerzett kamatokat, hozamokat utóbb jogellenesnek minősíti. A kifogásolt rendelkezés a károsultak szerzett jogait is sérti, amikor általuk megszerzett kamatokat, hozamokat von el tőlük. Különösen súlyos ez a jogsértés amiatt, mert az általános 5 éves elévülési időt jóval meghaladóan 8 évre visszamenőlegesen történik meg a megszerzett tulajdonjog elvonása, az elszámolással lezárt időszak felülvizsgálata.

Az Alkotmánybíróság határozataiból megállapítható, hogy a jogalkotásról szóló törvény szabályainak megsértése csak akkor valósít meg alkotmányos sértést, ha az egyben alkotmányos rendelkezésbe is ütközik. Álláspontunk szerint a tulajdonjog védelme és a diszkrimináció tilalma olyan alkotmányos rendelkezés, mely jelen esetben megalapozza az alkotmányos sértés megállapítását.

11-12. A 2015. évi CCXIV. törvény 21.§ (1) bekezdése és 27.§-a szerint a kárrendezési jogosultság érvényesíthetőségének és a QKKA, mint jogi személy megszüntetése

A Tisztelt Alkotmánybíróság 2015. november hó 17. napján meghozott 32/2015. (XI.19) számú határozatában a jelen beadványozók álláspontjával mindenben egyezően kimondta, hogy a kárrendezés jogszerű, a törvényalkotónak **joga van ex gratia (méltányosság alapján adott) juttatásban részesíteni a károsultakat.** A 2015. évi XXXIX. törvény sajátossága, hogy tartalma szerint egy meghatározott eseményhez kötött, egy kárrendezési folyamat érdekében született, így a benne foglalt határidők egyben meghatározzák a kárrendezési folyamat kezdetének (2015. május 6.) és végének (2015. augusztus 5.) az időpontjait is. A törvény szerint, az érintett károsultaknak (a törvény által jogosultakká váltak), 2015. augusztus 5-ig meg kellett volna kapniuk, a törvényben biztosított kárrendezésük egészét.

Itt külön ki kell tehát emelni azt a további jogkövetkezmények levonása szempontjából kiemelt jelentőséggel bíró tényt, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság, a törvény kárrendezési folyamatát lefedő teljes időszakban, a törvény egészét, valamennyi rendelkezését, ideértve a később megsemmisített rendelkezéseket is **hatályában változatlan formában megtartotta.**

A Tisztelt Alkotmánybíróságnak természetes, diszkrecionális lehetősége lett volna arra, hogy a törvény egészét, vagy a később megsemmisített paragrafusait Ex tunc (visszaható hatály mellett) szüntesse meg. A Tisztelt Alkotmánybíróság 2015. november hó 17. napján, azaz a kárrendezési folyamat törvényi zárónapját több mint három hónappal meghaladó határnappal meghozott 32/2015. (XI. 19.) számú határozatában - a jelen beadványozók álláspontjával mindenben egyezően - Ex nunc (mától érvényesülő) módon határozott. **A Tisztelt Alkotmánybíróság hivatkozott határozata tehát nem vonta el az érintett károsultak, immár jogosultak szerzett jogait, és így határozott jogi álláspontunk szerint a határozat ezzel joghatályában fenntartotta a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja által 2015. július első napjaiban a jogosultak számára megküldött – tartalmát tekintve elismert kötelezettségvállalásnak minősülő – az Alap általi teljesítést vállaló több mint harmincezer tájékoztatását (törvény 3. fejezet 10. § (4) bekezdés)!**

2015. november 17-én a Tisztelt Alkotmánybíróság tehát, az egész törvényt hatályában fenntartotta, annak csupán a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütköző személyi és tárgyi hatályát szüntette meg, de azt is csak Ex nunc, azaz a jövőre nézve.

Jogkövetkezmény levonására alkalmas, és kötelezettségként figyelembe veendő módon **az Alkotmánybíróság a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap**

jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti."

Magyarország az 1993. évi XXXI. törvénnyel hirdette ki az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyvet.

Az Egyezmény 6. cikk 1 bekezdése szerint: .. „1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.

Az Egyezmény 6. cikk 13 bekezdése szerint: .. „Bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg."

A fentiekben ismertetettek szerint a 2015. évi CCXIV. törvény 21.§ (1) bekezdése és 27.§ kapcsán az indítványozó [REDACTED] személyes érintettsége különösen amiatt alapítható meg, mert [REDACTED] kötött engedményezési szerződés alapján követelése van a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapjával szemben, melynek érvényesítésére polgári peres eljárást is indított, melyet alapvetően és jogorvoslati eljárás nélkül érint a kárrendezésre jogosultság érvényesíthetőségének megszüntetése. Ezzel szoros összefüggésben előadom, hogy a kifogásolt szabályozás tekintetében valamennyi károsulti kör, személy, csoport QKKA által elismert követeléssel vagy a jogosultság, az érintettség fennállásának rögzítése mellett bármely okból elutasítottak személyes érintettsége is megállapítható. Erre figyelemmel [REDACTED]

[REDACTED] személyes érintettsége is megállapítható. A 2015. év CCXIV. törvény támadott rendelkezései megakadályozzák azt, hogy követelésüket, az elutasítás jogszerűségének bírósági úton való megvitatását, kedvező bírói döntés esetén a QKKA-val szemben érvényesítsék. Megjelölt személyek mindegyike tekintetében a személyes érintettsége fennáll a 2015. évi XXXIX. törvény hatályon kívül helyezése (27.§) tekintetében is, mely sérti a jogbiztonságot, mivel a törvény a kárrendezésre vonatkozóan megszerzett jogot sért, továbbá nem biztosítja a tisztességes és nyilvános tárgyaláshoz való jogot és tulajdont von el.

A Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja a **2015. évi XXXIX. törvény 4.§ (1)** alapján jogi személy, mely tény többek között megalapozta, hogy a Fővárosi Törvényszék előtti perben perbeli jogképességgel rendelkezzen. Bármely jogi személy megszűnése vagy megszüntetése esetében elmondható, hogy arra kizárólag jogszabályban meghatározott eljárás lefolytatását követően, a jogi személy jogainak és kötelezettségeinek teljesítése, rendezése után kerülhet sor.

A jogalkotó a **2015. évi CCXIV. törvény 27.§-val** minden további rendelkezés nélkül, mintegy „tollvonással” szüntette meg a perbeli alperest, az alperest illető jogokat és az őt terhelő kötelezettségek teljesítését rendezetlenül hagyta, hiszen a Kárrendezési Alap csupán a kérelmek és mellékleteik adatkezelőjévé vált. Alperes ugyanakkor létrehozását követően, mint jogi személy, jogokat és kötelezettségeket szerzett, melyek nem merülnek ki a károsultak által benyújtott kérelmek adatainak kezelésében, és mely kötelezettségek és jogok hatályukban az Alkotmánybíróság határozatban foglaltaknak megfelelően érvényben maradtak.

Idézett jogszabályi kiemelések a Quaestor törvényből:

“3. A kárrendezés

9. § (1) Az 1. § szerinti követeléseknek ellenérték fejében az Alapra történő átszállására a jogosult kérelmére, e törvény erejénél fogva kerül sor.”

.....
„10. § (4) Ha a kérelem megfelel a kárrendezés feltételeinek, az Alap erről tájékoztatja a kárrendezésre jogosultat. Az Alap a tájékoztatást követő 30 napon belül teljesíti a kifizetést a kárrendezésre jogosultnak.”

A 2015. XXXIX. törvény 10.§ (4) bekezdése tehát ezzel kapcsolatosan rögzítette, *“ha a kérelem megfelel a kárrendezés feltételeinek, az Alap erről tájékoztatja a kárrendezésre jogosultat. Az Alap a tájékoztatást követő 30 napon belül teljesíti a kifizetést a kárrendezésre jogosultnak.”*

A fentiek alapján rögzíthető, hogy a kárrendezésre jogosultnak az igénye elbírálásának pillanatában, **kárrendezésre szerzett jogosultságot**, melyről számára kötelezettség fenn álltát elismerő levelet is küldtek.

Az Alkotmánybíróság a 32/2015. (XI. 19.) számú határozatával a jogalkotót arra kötelezte, hogy rendezze el a törvény hatályba lépését követően, annak hatályának megszűnéséig keletkezett jogviszonyokat, így a szerzett jogainak sorsát (a törvény erejénél fogva a jogosultak kérvényének benyújtásával a birtokába került követelése, és az azokhoz fűződő jogok) valamint a vállalt kötelezettségeinek sorsát. Álláspontunk szerint a jogalkotó ezt a **2015. évi CCXIV. törvénnyel**, a jogok és kötelezettségek döntő és lényeges elemei tekintetében vagy egyáltalán nem rendezte el, és/vagy az Alaptörvénnyel és több nemzetközi joggal összeegyeztethetetlen módon szabályozta azokat.

Érdemes arra is rámutatni, hogy az Alkotmánybíróság annak ismeretében hozta meg 2015. november hó 17. napján a 32/2015. (XI. 19.) számú határozatát (amely a Quaestor törvény egészét hét hónapon át, korlátozás nélkül a hatályában megtartotta), hogy a törvény 3. szakasza szerinti kárrendezési folyamat egészének 2015. május 6-a és 2015. augusztus 5-e között teljesezésbe kellett volna mennie. Így a törvény hatályban tartása, a 2015. április 17-i kihirdetése és a 2015. november 17-i hatályon kívül helyezése között azt is jelenti, hogy a törvényben szabályozott teljes kárrendezési folyamat egészében hatályban volt és maradt, így az Abtv. 45.§ (3) bekezdése kötelezően alkalmazandó rá!

Az Alkotmánybíróság 2015. november hó 17. napján meghozott 32/2015. (XI. 19.) számú határozatának további, a jogalkotó irányába tett kötelezettség előírása, hogy pótlólagos jogalkotással szüntesse meg a hátrányos megkülönböztetést az összehasonlítható helyzetben lévő károsultak tekintetében. Ezt azonban semmiképpen ne úgy tegye meg, hogy a jogosultságukban meghagyottaktól vonjon el jogokat!

Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésének sérelme

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2.§ (2) bekezdése az előzőekben leírtakkal kapcsolatosan kimondja, hogy *“jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, meglévő kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot*, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.

A 2015. évi CCXIV. törvény 21.§ (1) bekezdése és a 27.§ egyértelműen ezen jogalkotással szembeni alkotmányos szabályozásba ütközik, amikor az Alkotmánybíróság által – a törvényileg kötelezett időszakban –, a hatályában megtartott, így alkotmányosságában jogszerűnek talált kárrendezésre vonatkozóan már megszerzett jogot vont el ellentételezés nélkül, és a jövőre nézve azt megszüntette.

Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogalkotásról szóló törvény szabályainak megsértése akkor valósít meg alkotmányos sértést, ha az egyben alkotmányos rendelkezésbe is ütközik. Az Alkotmánybíróság korábbi döntései alapján megállapítható ugyanakkor, hogy a **jogállamra vonatkozó alkotmányos rendelkezésnek** tekinti a szerzett jog védelmére vonatkozó garanciális szabályt, mely ma a 2010. évi CXXX. törvény 2.§ (2) bekezdésében található. (34/1991. (VI.15. AB határozat)

A jogbiztonság – többek között – megköveteli a **megszerzett jogok védelmét, a teljességbe ment, vagy egyébként lényeges elemeiben** (itt a jogosultak kötelezettségének, azaz a kérelem benyújtása és a követeléseiknek, a kapcsolódó jogokkal való átadása) lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását. A jogbiztonság megköveteli továbbá a múltban keletkezett tartós jogviszonyok (itt az Alap által elismert kötelezettségvállalás) megváltoztathatóságának **kizárólag alkotmányos szabályokkal** való korlátozhatóságát. **Ilyen eset akkor állhat elő, ha azt a jogbiztonsággal konkuráló más alkotmányos elv elkerülhetetlenné teszi**, és ezzel nem okoz céljához képest aránytalan sérelmet (11/1992. (III.5.) AB határozat, ABH1992.81.). Határozott jogi álláspontunk szerint ilyen ok azonban nyilvánvalóan nem áll fenn, és ilyen okra a törvény indoklásában a jogalkotó nem is hivatkozik.

A 2015. évi CCXIV. törvény a jogállamiság részét jelentő jogbiztonság fentiek szerinti tartalmát sérti meg azzal, hogy a hatálybalépését megelőző időben keletkezett, és az Alkotmánybíróság által annak keletkezésekor jogszerűségében megtartott kárrendezésre való jogosultságot szüntet meg.

A 2015. évi CCXIV. törvény 21.§-hoz fűzött indoklása ezzel kapcsolatosan azt rögzíti, hogy *“a Quaestor törvényben szabályozott, illetve jelen törvényjavaslatban kiépített kárrendezési szabályrendszer ugyanis egy ex gratia (méltányosság alapján adott) juttatás, és nem része az általános befektetői minőségnek, az nem illet meg bármely befektetőt. Mind a Quaestor törvény, mind pedig a jelen törvényjavaslat szerinti juttatás kivételes, a befektetőket védő jogintézményi rendelkezésen felüli kárrendezésnek minősül. Ebből következően az előterjesztő álláspontja szerint – különös figyelemmel arra, hogy egyetlen károsult részére sem történt mindezidáig kifizetés – a Quaestor törvény hatályon kívül helyezésével a károsultak a kárrendezés során a Quaestor törvény szerint megállapított ellenérték kifizetését, ezzel a (korábbi) tájékoztatóban foglalt összeg kifizetését nem követelhetik.”*

A jogalkotó tehát azt a jogsértő magatartást emeli be a törvény indoklásába, hogy a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja a 2015.évi XXXIX. törvény 10.§ (4) bekezdése szerint a kárrendezés kifizetését a kárrendezésről szóló tájékoztatót követő 30 napon belül nem teljesítette, a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja késedelembe esett, melynek következtében a törvény ezt követően a jogvesztést kimondja.

Az ex gratia (méltányosság alapján adott) juttatás, azonban csak addig őrzi meg „adhatósági” jellegét, amíg arról a jogalkotó törvényt nem alkot, majd a törvény erejével életre hívott jogi személy (itt a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja) a törvényben foglaltak szerint nem köt megállapodást, nem szerez jogokat (a jogosultak követeléseinek és a hozzátartozó jogoknak az

Magyarország által megkötött és kihirdetett nemzetközi szerződésekbe is ütközik) és a jogsértő jogszabályi rendelkezések megsemmisítésével meg kell szüntetnie.

Álláspontom szerint tehát, jogállami keretek között nyilván nem lehet elfogadható bármely jogi személy megszüntetése akként, hogy a kötelezett, jogkövetkezmények nélkül a jogszabályban rögzített kötelezettségeinek ne tegyen eleget, és ez által a jogosultak jogos követelésének ne szerezhessenek érvényt.

A sérelmezett jogszabályi rendelkezés a károsultaktól a jogérvényesítés lehetőségét vonja el annak ellenére, hogy a károsultak eljárása mindvégig megfelelt a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek.

Előadom továbbá, hogy a 2015. évi CCXIV. törvény 27.§ indoklása a következőt rögzíti: *"A törvényjavaslat az Alkotmánybíróság döntésére figyelemmel hatályon kívül helyezi a Quaestor törvényt."* Álláspontom szerint ezen indoklás értelmezhetetlen és nem is igaz, hiszen az Alkotmánybíróság döntésében, határozatában a jogalkotó által hivatkozott kitétel nincs benne, az ellenkezője azonban a határozatból és az Abtv. 45.§ (3) bekezdéséből egyértelműen levezethető.

Amennyiben az Alkotmánybíróság döntéséből levezethető lenne a 2015. évi XXXIX. törvény minden joghatására kiható megszüntetésének indokoltsága, úgy az Alkotmánybíróság a törvény egésze alaptörvény-ellenességét állapította volna meg, és a törvényt a kihirdetésének időpontjára visszamenőleg, *Ex tunc* semmisítette volna azt meg. **Az Alkotmánybíróság a törvény - annak törvényes időszakában - hatályban tartásával éppen arra utalt, hogy a törvényben nevesített károsult kör tekintetében ilyen törvény alkotható volt, csak a jövőt tekintve állapította meg, hogy a kárrendezéssel érintettek köre túl szűken lett meghatározva, illetve a kárrendezés pénzügyi terhének a BEVA tagok kötelezettségeként való tartása még egy átmeneti időszakban sem jogszerű.**

Az Alkotmánybíróság határozatának 3. pontja pedig kifejezetten cáfolja a jogalkotó állításának valós voltát. A határozat 3. pontja szerint, „Az Alkotmánybíróság a Quaestor károsultak kárrendezését biztosító követeléskezelő alap létrehozásáról szóló 2015. évi XXXIX. törvény egésze, 4. § (1)–(4) és (10) bekezdései, a 10. § (6)–(7) bekezdései és a 11. § (1)–(3) bekezdései alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszokat elutasítja.”

A törvény indoklásából sem állapítható meg, hogy az alkotmánybírósági döntés mely részére, elemére utal a jogalkotó, de álláspontunk szerint ilyen része, eleme nincs is! **Azzal, hogy az Alkotmánybíróság a 2015. évi XXXIX. törvény egésze alkotmány-ellenességére vonatkozó panaszokat elutasította, éppen a törvény indoklásával ellentétes megállapítás tehető, vagyis hogy az Alkotmánybíróság döntése a törvény és a kárrendezés jogszerűségét mondta ki.**

A jogalkotónak, abban az esetben, ha a törvénnyel egy kedvezményezett csoportot képez, vagy ha egy szerzett jogot utólagosan és visszamenőlegesen korlátoz (ezt kizárólag valamely más alapjog súlyos sérelmének megszüntetése miatt tehet meg, azt is csak a mindenképpen szükséges mértékig és arányosan) indoklási kötelezettsége van a törvényalkotás során. A jogalkotó ennek a kötelezettségének a 27.§ vonatkozásában álláspontunk szerint nem tett eleget, és ez az indoklás alkotmányossági vizsgálatát is ellehetetleníti, emiatt a 27.§ már önmagában alkotmány-ellenes.

Az Alkotmánybíróság hivatkozott, 32/2015. (XI. 19.) számú Ex nunc (mától érvényesülő) határozata fenti írtak szerint nem vonta el az érintett károsultak, immár jogosultak szerzett jogait, és így határozott jogi álláspontunk szerint a határozat ezzel joghatályában fenntartotta a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapja által 2015. július első napjaiban a jogosultak számára megküldött – tartalmát tekintve elismert kötelezettségvállalásnak minősülő – az Alap általi teljesítést vállaló **több mint harmincezer kötelezettségvállalását** (törvény 3. fejezet 10. § (4) bekezdés)! **Ezzel összefüggésben a 2011. évi CLI. törvény 45.§ (3) bekezdése kifejezetten rögzíti, hogy a jogszabály megsemmisítése nem érinti a határozat közzététele napján vagy azt megelőzően létrejött jogviszonyokat, és a belőlük származó jogokat és kötelezettségeket.**

A jogalkotó az Alkotmánybíróság iránymutatásait figyelmen kívül hagyva és hatáskörét gyakorlatilag elvonva, a 2015. évi CCXIV. törvény 21. § (1) bekezdésében, valamint a 27. § egészében megfogalmazottak szerint Ex tunc elv alapján, joghatását tekintve visszamenőlegesen szüntette meg a 2015. évi XXXIX. törvényt, melyre jogi felhatalmazása nem volt. **A 2011. évi CLI. törvény 39.§ (1) bekezdése egyértelműen ki is mondja, hogy „... az Alkotmánybíróság döntése mindenkire nézve kötelező.” A törvényhozás az önálló bírói hatalmi ághoz tartozó Alkotmánybíróság hatáskörét jogellenesen elvonva, a jogalkotóra kötelező alkotmánybírósági döntéssel ellentétes, a határozat közzététele megelőzően létrejött jogviszonyokat és a belőlük származó jogok érvényesíthetőségét megszüntető jogszabályi rendelkezést alkotott, mely törvény erre figyelemmel közjogilag érvénytelen, illetve emiatt is sérti a jobbiztonságot és a jogállamiságot.**

Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelme

A jogalkotó a 2015. CCXIV. törvény 21.§ (1) bekezdésével a 2015. évi XXXIX. törvény szerinti kárrendezésre való jogosultságot megszünteti, a kárrendezésre vonatkozó követelés, mint vagyoni értékű jogot, illetve tulajdoni várományt ellentételezés nélkül elvonja.

A fentebb írtak szerint a QKKA kötelezettségvállalásról szóló tájékoztatásával a károsultak a követeléseiket átadták az Alapnak, míg jogot szereztek a kárrendezés összegére. A támadott rendelkezés e tulajdoni várománnyal kapcsolatos rendelkezési jogot korlátozza, és a jogosult hozzájárulása nélkül elvonja az immár teljes egészében a károsult vagyonába tartozó követelést.

Tisztelt Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata alapján a támadott rendelkezéssel összefüggésben álláspontom szerint az Alkotmánybíróságnak azt kell megvizsgálnia, hogy amennyiben azok a tulajdonhoz való jog korlátozását valósítják meg, akkor e korlátozásra – az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében írtaknak megfelelően – más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, illetve a közérdek védelme érdekében került-e sor, és a korlátozás arányossága megállapítható-e.

A QKKA általi kárrendezésre való jogosultságot a jogalkotó a **2015. évi CCXIV. törvény megalkotásával** megszüntette, ezáltal a kárrendezésre jogosult vagyont ellentételezés és alkotmányos indok nélkül csökkentette. A 2015. évi CCXIV. törvény 21.§ (1) bekezdése a kötelezettségvállalás megtörténtéről szóló értesítés joghatásának megszüntetésével a fizetési kötelezettséget szünteti meg, miközben a QKKA-val szembeni követelés ún. jogos várománynak minősül, ami az Európai Emberi Jogi Bíróság és az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint egyaránt tulajdonjogi védelmet élvez, melynek elvonása nem lehet jogszerű.

pontja, 10.§ (4) bekezdés fenti szövegrésze, 13.§ (2) bekezdése, 13.§ (3) bekezdés fenti szövegrésze, 15.§ (4) bekezdése, 15.§ (5) bekezdése, 16.§ (3) bekezdése fenti szövegrésze, 16.§ (4) bekezdése, 21.§ (1) bekezdése és 27.§-a megsemmisítését kéri az érintett indítványozók.

A 2015. évi CCXIV. törvény a tőkepiac stabilitásának erősítése érdekében tett egyes kárrendezési intézkedésekről *1.§ (1) bekezdése* kapcsán Tisztelt Alkotmánybíróság kifejtette, hogy jogszerű a károsultak ex gratia jellegű kártalanítása, mely ugyanakkor azt is jelenti, hogy a jogszabályi rendelkezés önmagában nem alaptörvény-ellenes. Az alaptörvény-ellenesség döntően abban áll, hogy a hasonló és összehasonlítható helyzetben lévő károsultak vagy teljesen kimaradtak a kárrendezésből, vagy a kárrendezési jogosultságuk megállapítását követően, a kárrendezési folyamat során az Alaptörvénnyel össze nem egyeztethető hátrányos megkülönböztetésben részesültek, mely – figyelemmel arra is, hogy a kárrendezés kapcsán a kifizetés megkezdődött – akként szüntethető meg, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság megállapítja a mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet és felhívja a jogalkotót annak megszüntetésére.

A 2015. évi CCXIV. törvényt az Országgyűlés 2015. december hó 15. napján tartott ülésnapján fogadta el, a Köztársasági Elnök 2015. december hó 21. napján írta azt alá, és a Magyar Közlöny 2015. évi 201. számában, 2015. december hó 22. napján került kihirdetésre.

A 2015. évi CCXIV. törvény a tőkepiac stabilitásának erősítése érdekében tett egyes kárrendezési intézkedésekről 2016. január hó 1. napján lépett hatályba. (19.§)

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 30.§ (1) bekezdése szerint 180 nap áll rendelkezésre az alkotmányjogi panasz előterjesztésére, mivel a 26.§ (2) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak. A határidő 2016. június hó 29. napján jár le, melyre figyelemmel az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat szerint a mai napon 2016. június 27-én történő postára adással jelen beadvány határidőben benyújtottnak tekintendő.

Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Jogállamiság

Alaptörvény B) cikk (1), mely szerint „*Magyarország független, demokratikus jogállam*”.

Tulajdonhoz való jog

Alaptörvény XIII. cikk (1) „*Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár*”. (2) „*Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet*”.

Hátrányos megkülönböztetés tilalma

Alaptörvény XV. cikk (1) „*A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes*”. (2) „*Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja*”

Tisztességes és nyilvános tárgyaláshoz való jog

Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*”

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy a jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A jogszabály vagy annak hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül sérültek az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogai, és más hazai jogorvoslatra nincs lehetőség biztosítva. A panasz benyújtására az Abtv. 26. § (2) a) pontja alapján került sor.

A 2015. évi CCXIV. törvény által megjelölt károsult körbe nem tartozó, vagy kárrendezésből kizárt károsultak, ekként [REDACTED] követelése kapcsán a kárrendezés érvényesítésére nincs jogi lehetőség, ekként a hátrányos megkülönböztetés miatti jogsértés megállapítására kizárólag a törvény 1. és 2.§-ával szembeni Alkotmánybíróság előtti eljárásban van lehetőség.

A 2015. évi CCXIV. törvény nem biztosít jogorvoslati lehetőséget a tekintetben sem, hogy a 21.§ (1) bekezdés a Quaestor Károsultak Kárrendezési Alapját terhelő kárrendezési jogosultságot megszünteti, az igényérvényesítés lehetőségét és a kárrendezésre vonatkozó megállapításokhoz fűződő joghatást megszünteti.

A 2015. évi CCXIV. törvény 27. § kapcsán sincs olyan jogorvoslati eljárási lehetőség, melyben kifogásolni lehetne a jogalkotó azon eljárását, melyben egy törvény, nevezetesen a „Quaestor törvény” hatályát megszünteti.

Hasonlóan nincs jogorvoslati lehetőség 2015. évi CCXIV. törvény 3.§ (3) bekezdése, 10.§ (4) bekezdés fenti szövegrésze, 13.§ (2) bekezdése, 13.§ (3) bekezdés fenti szövegrésze, 15.§ (4) bekezdése, 15.§ (5) bekezdése, 16.§ (3) bekezdése fenti szövegrésze, 16.§ (4) bekezdése kapcsán.

Ezek a jogsértések kizárólag a Tisztelt Alkotmánybíróság előtti eljárásban kifogásolhatóak. A 2015. évi CCXIV. törvény vitatott rendelkezései bírói vagy hatósági eljárás nélkül hatályosultak, így Indítványozók egyikének sincs jogorvoslati lehetősége.

Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, és nem kezdeményeztem perújítást, (jogorvoslat a törvényesség érdekében).

Nyilatkozat arról, hogy az indítvány, illetve a személyes adatok nyilvánosságra hozatalához az indítványozók hozzájárulnak-e:

Az Indítványozók az alkotmányjogi panasz nyilvánosságra hozatalához hozzájárulnak. Indítványozók személyes adataik nyilvánosságra hozatalához nem járulnak hozzá.

Jelen eljárás az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57.§ (1) bekezdés n) pontja szerint illetéket nem rovak le.

Tisztelt Alkotmánybíróság hatásköre az Alaptörvény 24.§ (2) bekezdés c) pontján és az Abtv. 26. § (2) bekezdésén alapul.

összefüggésben álló jogszabályi rendelkezéseket is – külön vonatkozó konkrét kérelem hiányában is - szíveskedjen felülvizsgálni, mivel az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve Tisztelt Alkotmánybíróság.

A törvény személyi hatályával kapcsolatosan a korábbi 32/2015. (XI.19) számú Alkotmánybírósági döntés a jelen panasszal érintett jogszabály által biztosított kárrendezésből ismét kimaradt [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] kérelmét elfogadva született meg. Határozott véleményünk szerint ezen károsult körre is ki kell terjednie a kártalanításnak, melyet igyekeztünk Tisztelt Alkotmánybíróság korábbi határozatában szereplő indoklással is alátámasztani. Sajnálatos módon a jogalkotó Tisztelt Alkotmánybíróság iránymutatása ellenére olyan jogszabályt alkotott, melynek felülvizsgálatát jelen panasszal vagyunk kénytelenek kezdeményezni. Figyelemmel arra, hogy a károsult kör több tízezres nagyságú és ebben az ügyben már egy alkotmánybírósági eljárásra korábban sor került, és jelen panasz számunkra kedvező elbírálásában bízunk, fontosnak tartjuk, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság kedvező döntés esetén kellően segítse a jogalkotó munkáját annak érdekében, hogy elkerüljük az esetleges ismételt alkotmányjogi panasz benyújtásának szükségességét, és az ügy véglegesen, megnyugtató módon záruljon le.

Az Abtv. 46.§ (1) és (3) bekezdése lehetőséget biztosítana arra, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság részletesen meghatározza azokat az alkotmányos követelményeket, melynek a jogszabálynak meg kell felelnie.

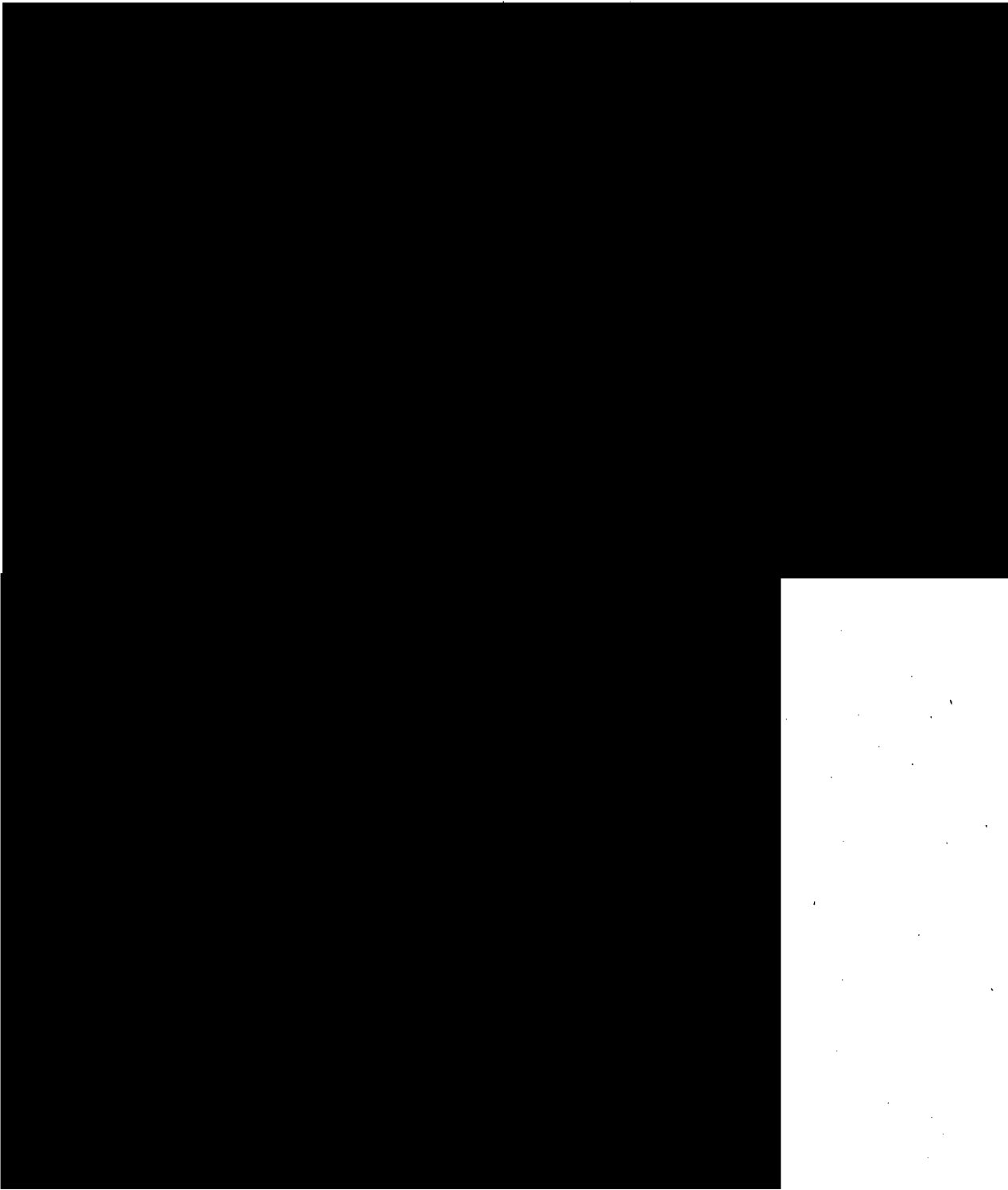
Fentiekre is figyelemmel indítványoztuk azt, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság a személyi hatály meghatározásával összefüggésben mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet állapítson meg.

Kérjük, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság kérelmeinknek teljes terjedelmében helyt adni szíveskedjen.

Kelt: Budapest, 2016. június 27.

Tisztelettel:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

**alkotmányjogi panasz
indítványa**

**a tőkepiac stabilitásának erősítése érdekében
tett egyes kárrendezési intézkedésekről szóló
2015. évi CCXIV. törvény egyes
rendelkezéseinek alaptörvény-ellenességének
vizsgálata iránt.**